

	<i>Клас</i>	<i>Дата спостереження</i>	<i>Місце спостереження</i>	<i>Відповідальний за експертизу</i>
	А	2008.07.24	Черкаси, Україна	Калитюк І.

Упродовж 2008 року було проведено комплексне науково-аналітичне дослідження, спрямоване на вивчення можливого впливу досліджуваного явища на людську свідомість, особливості сприйняття та відтворення інформації очевидцями. Одним із важливих напрямів роботи стала експертна оцінка надійності та внутрішньої узгодженості отриманих свідчень.

У межах аналітичної експертизи здійснювалася перевірка того, наскільки послідовно індивід відтворює інформацію про власні спостереження, чи не виникають у його показаннях суттєві суперечності, змішування окремих подій або деталей, а також чи можуть виявлені розбіжності бути пов'язані з особливостями пам'яті, сприйняття, інтерпретації або іншими суб'єктивними чинниками. Окремо розглядалася можливість навмисного викривлення інформації, зокрема свідомого введення інших осіб в оману з особистих, психологічних чи інших мотивів.

Важливою складовою дослідження була також оцінка адекватності сприйняття ситуації та здатності особи критично оцінювати власні спостереження й судження. Такий підхід дозволяв розмежовувати власне зафіксовану інформацію, її подальшу інтерпретацію та можливий вплив індивідуальних психологічних особливостей на формування повідомлення.

Очевидця була спіймана на брехні і сама розкрила деталі мотиву свого поступку, класифіковано як А.

Переписка із Юлією Фесенко

Близько року інформацію я редагував, пропускаючи елементи на яких можна було впіймати, я навіть і не здогадувався, що собою має Юлія. Що ж це моя помилка! Початок я залишу під корегований, а в кінці кину оригінальний виклад.

Моє ім'я Юлія

Я із містечка Черкаси, мені 29 років. З дитинства цікавилась історією Давнього Єгипту, і коли вперше побувала у Єгипті і побачила піраміди у Гізі – плакала від щастя, що бачу споруду збудовану невідомими цивілізаціями, адже фактів дуже багато...

Але коли вперше побачила диско літ..., свідків було троє: я, батько і друг батьків - спостерігали у морський бінокль, і те що я побачила, мене дуже здивувало! І із того часу перед тим як іти спати я виходжу на балкон і дивлюсь на зорі – чекаю контакту... Чекаю коли подарують телескоп, адже обіцяли... Літом коли батьки виїжджають відпочивати на острів... у ночі можна сидіти на березі і дивитись на нескінченне зоряне небо можна побачити дуже багато...

Дата: 2000

Місце: Україна, м.Черкаси.

Сон, який зі мною стався 8-м років тому, мені наче “сниться”, стою я у полі і дивлюсь у небо – а там гігантська тарілка низько над землею, що я навіть бачу бортові вогні по колу, дуже яркі ніжно - рожевого кольору і чую як “ті, що у тарілці” спілкуються, що це за планета, яка її вага, об'єм, кількість людей на планеті, кількість мов. Я чую і розумію що вони говорять, хоча мова не земна, однак подібна до давньоєгипетської, слова без голосних букв. У Давньому Єгипті мова зазнала із часами зміни, але ранній дуже подібний. Так от далі, різко вони розуміють, що я їх чую і говорять: якщо ж вона вже нас помітила – залишимо для неї інформацію. І тут у небі виникає бігуча строка в стовпчик математичних розрахунків, формули, як по фізиці і біля них циліндр, що обертається навколо своєї осі, а біля нього хімічна формула як у таблиці Менделєєва. І вони пояснюють, що це їх корабель, а формула – це формула газу на якому літають їх апарати, а обрахунки – це інструкція по будівництві таких апаратів. Пам'ятаю, я дуже хотіла запам'ятати все, але я не математик і не технік, а гуманітарій, тому тяжко даються мені цифри. Єдиний фрагмент, це те, що запам'ятала формулу газу RH_3 .

Дата: Літо 2006

Місце: Україна, м.Черкаси.

... Ніч, поле у Черкасах, я опинилась на кораблі, як саме не пам'ятаю. Всередині була темрява, в далі було видно кімнату де було яскраво біле світло, там стояв стіл і куча інструментів більш всього схожих на медичні. В цій кімнаті нікого не було, все чисто і освітлено. Я вийшла звідти і у темний коридор, а бачила істот, низенькі такі лисі, по суті Ебенс і їх було двоє, стояли дуже близько до мене, вони мали темно-зелений колір шкіри, але в смерках я не бачила у чому вони були одіті. Однак я на їх появу відреагувала абсолютно нормально, не боялась, бо відчуття було, що чекала зустрічі. Навіть була радість якась. А за ними стояла жінка темноволоса, смуглява, росту приблизно 160 см, очі чорні, одержі також в смерках не бачила, вона була наче керуюча. Ебенс спілкувались телепатично, говорили, що для них треба навчитися клону вати людей, і забирають вони із собою тільки із гарною зовнішністю та щоб статура була красива. Вони говорили, що у них є база на Місяці в районі Альпійської долини. Жінка спочатку мовчала, а потім теж щось мені казала але я не пам'ятаю... Але якби уміла людей малювати, то намалювали би її, як зараз очі її переді мною. Та згодом я почала розуміти, що вони злі і хочуть мене забрати із собою. А ще я відчувала запах нестерпного смороду навіть не знаю із чим

зрівняти, що мені аж трохи було погано. Я почала тікати, але саме цікаве, те, що я відчувала, що вони бачили чи знали, що я тікаю, та нічого не зробили. Але коли покинула корабель, який вже стояв посеред лісної галявини, то почала бігти, що є духу і в мить наче провалилась крізь щось кудись у пустий простір... От жінка мені чомусь зараз спокою не дає, хто б це могла бути?

Юля вибрала таке фото із 21 варіанту.

Дата: 15 липня 2007 року

Місце: Україна, с.Орловець, Городищенський район, Черкаська область.

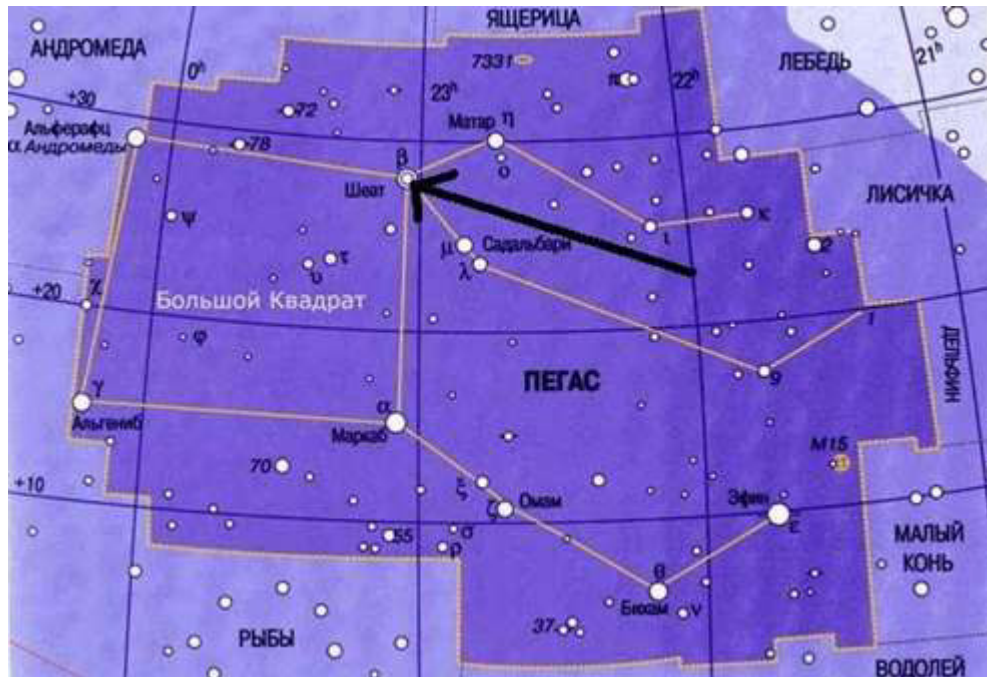
...Я ішла по лісу біля села Орловець, Городищенський район, Черкаська область і вийшла на поле пшеничне де посеред нього була тарілка. Вирішила підійти, що би подивитись чи є інопланетяни. В думках було – “нарешті, я їх побачу”. Сиділи два чоловіка біля тарілки та розмовляли на російській мові. Я спитала звідки вони знають мову, вони відповіли, що їх цивілізація жила на Землі, і тому вони знають нашу мову. Вони прилетіли сюди на екскурсію, так як предки їх тут жили. По причині природного катаклізму для них прийшлося покинути планету. Вони говорили, що ми земна цивілізація, яка знищить себе повністю, якщо не відмовиться від зброї, також говорили що земні люди злі і маємо ненависть один до одного, і це погано. Говорили, що вони прилетіли звідти, де ми називаємо сузір’ям Пегас, вони показали карту зоряного неба і тикнули пальцем на саму ярку зорю у сузір’ї. Карта зоряного неба була у них не паперова, а наче виникла у повітрі як голограма, він показав сузір’я Пегас і планету, вказавши саму ярку зорю. Планета була голубого кольору як і наша Земля, але по моєму мала більший розмір ніж Земля, мені так здалося.

Вони виглядали як: два чоловіка одітих у чорні блискучі скафандри, мали ріст 2 метра, волосся гладко зачесане назад, красиві і атлетичної статури. Їх корабель по формі нагадував тарілку, колір золотий, верх тарілки був прозорий наче із оргскла. Вони сказали, що спостерігають за нами давно, багато людей знають про них, але ми у порівнянні із ними в духовному і розумовому плані на дуже низькому рівні. Однак у всесвіті є такі, що і більш тупіші за нас. Говорили, що прийде час і ми більшість хвороб навчимося лікувати, так як нині учені шукають не там. Говорили про амінокислоти, і що вони основа всього, але, що не пам’ятаю...все що пам’ятаю це впала із стелі і прокинулася.

По перше, коли у сні вони пішли, я зразу просинаюсь, а відчуття наче я падаю звідкись зверху, так як літак у повітряну яму попадає.

По друге, фізичні відчуття кожен раз в принципі однакові – біль голови, дрижання.

По питанні начитаності про НЛО – не прочитала ні одної книги (крім, книги Ажажа «Иная жизнь» і то 10 сторінок), статті –так, але у них немає такої інформації, ТВ – але там тільки “поверхнево”. Тому ніякими такими знаннями як Ви, у цій області – Я не володію.

Зоря Шеат із сузір'я Пегас
На відстані 199 світлових років.
//HIP 113881//

Basic data : HD 217906 -- Pulsating variable Star with radius arc min.

ICRS 2000.0 coordinates 23 03 46.4575 +28 04 58.041 [5.51 3.79 39] A
1997A&A...323L..49P

FK5 2000/2000 coordinates 23 03 46.46 +28 04 58.0 [5.51 3.79 38]

FK4 1950/1950 coordinates 23 01 20.77 +27 48 40.3 [31.97 21.83 38]

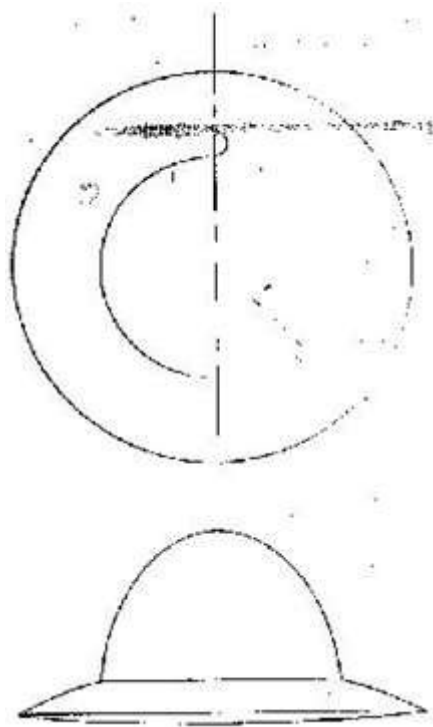
Proper motion (mas/yr) [error ellipse] 187.76 137.61 [.63 .43 39] A
1997A&A...323L..49P

B magn, V magn, Peculiarities 4.09, 2.42, V3

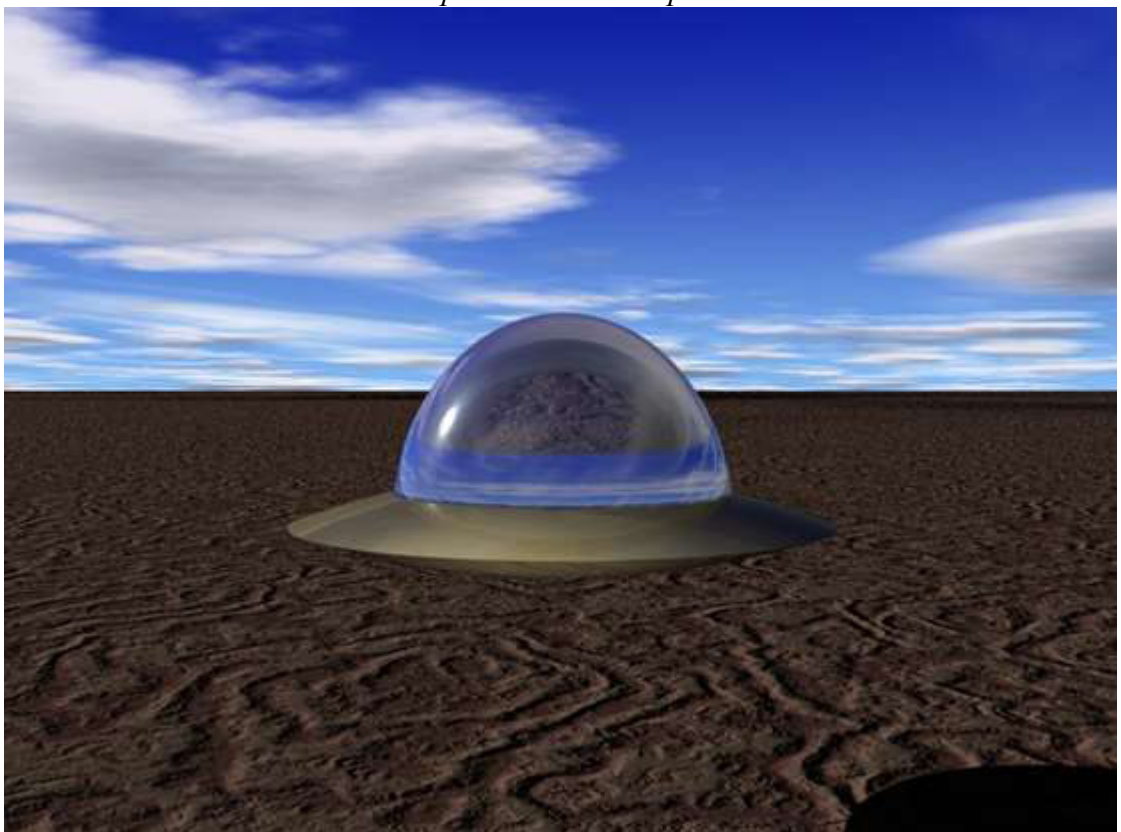
Spectral type M2.5II-III

Radial velocity (v:Km/s) or Redshift (z) v +8.7 [.9] A 1953GCRV..C.....0W

Parallaxes (mas) 16.37 [.72] A 1997A&A...323L..49P

Із сотні варіантів Юля вибрала такий

Реконструкція апарату

Дата: 31 серпня 2007 рік
Місце: Україна, м.Черкаси.

Ось, будь-ласка, пишу - я не пам'ятаю коли це було, скільки років тому, але приблизно 2-3 назад, десь так

Я ще з батьками жила на той час. "Коли тільки-но лягла спати мене наче "хтось у бік штовхнув". Подумала спросоння, що кішка, бо вона біля мене спала завжди. Та прокинувшись побачила, що вона спить поряд.

Я тоді закрила очі і чую голос: "Хочеш побачити нашу базу?" Подумки питаю: "Ви хто?!!!"

Вони: "Сама знаєш." Кажу, мовляв - давай показуй і чомусь подумала про Ебенс. Після цього виникла картинка "жива" Великого каньйону в Америці (чого знаю що каньйон? Самі сказали, де це.) - бачила наче лечу над каньйоном, між цими скелями і ось в один момент зупиняюсь і бачу - ця база знаходиться

так, наче скелі навкруги її і начебто ні входу ні виходу, а добратись можливо тільки з повітря та й побачити "це".

Сама база виглядає так:

три величезні тарілки, які стоять одна на одній, мов піраміда. Діаметр їх навіть не знаю - кілька кілометрів. Значить сама нижня сама величезна, друга - трохи менша і та, що наверху - ще менша. Споруда досягає в висоту до вершини самих скель всередині яких знаходиться. Але ця споруда дуже велика, як місто. Самі тарілки чорно-сірого кольору з таким якимсь земляним відтінком. Все. Показали і сказали, що американські військові знають про неї, але більше ніхто і що вони спілкуються.

Вони знову говорять: "Дивись!" Бачила Місяць - на ньому тарілку поряд 2-ві істоти і потім як на екрані телевізора з'явилися ось ці цифри - ZHS 0254. Сказали, що це координати їхньої бази на Місяці. Все.

1. Тарілка 1шт.

2. Ебенс - 2-оє.

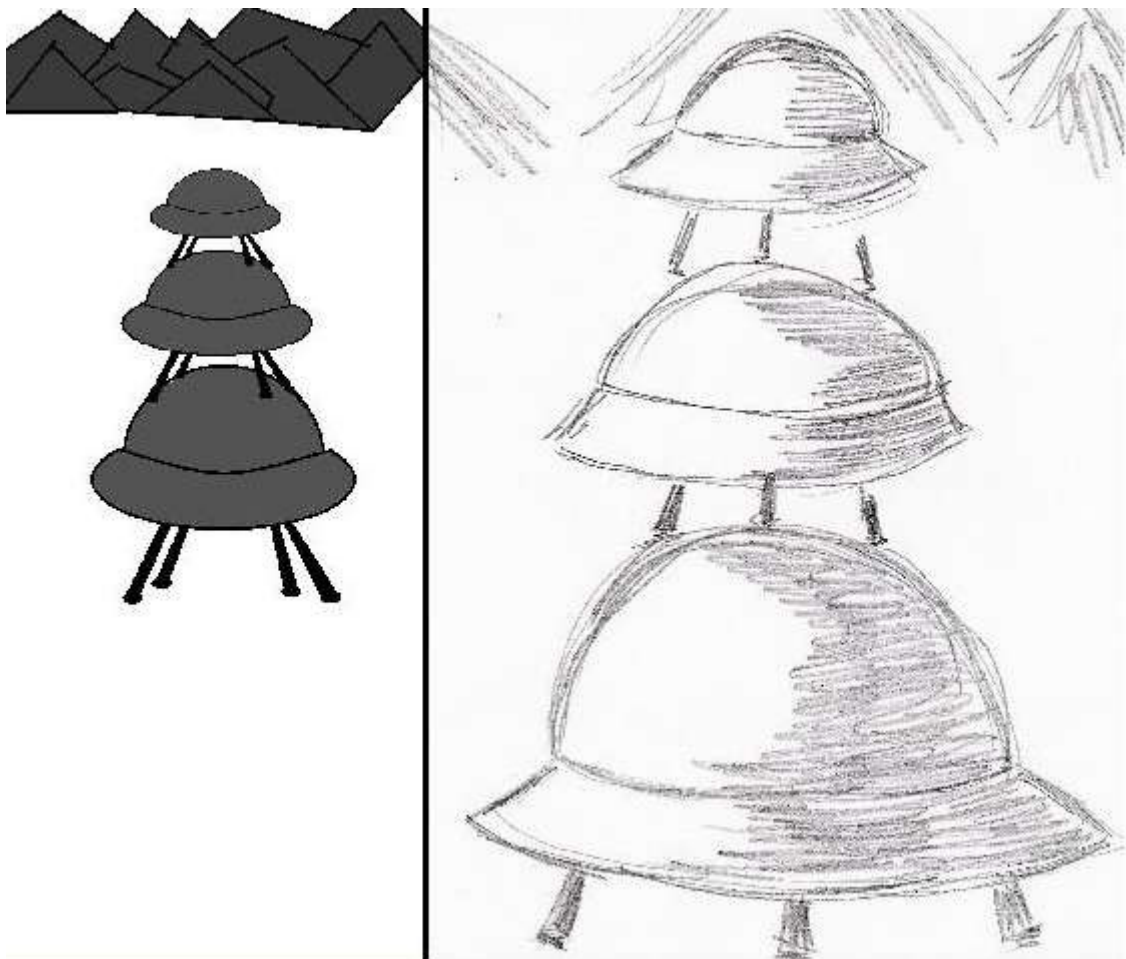
3. Від мене були на відстані - 50 метрів.

4. Світло - як от на фото де астронавти на Місяці, тобто так сіренько видненько.

Але у мене одне "Але" - вони самі не сказали, що вони - це Ебенс. Просто мені подумки прийшло в момент контакту. Може я не права? Може це хтось другі?

А ще - дивилась ввечері фото каньйону, дуже багато передивилась - немає схожої фото. І до цього до речі контакту я цього каньйону в очі не бачила!

Та подивившись фото здригнулась від подиву — так дійсно, над кількома фрагментами я дійсно пролітала.

Малюнок Юлії

Дата: Вересень-жовтень 2007 року

Місце: Україна, м.Черкаси.

Ще один контакт із ними не розказала, коли хочеться записати, то щось можу і пропустити так, що не судить. Була на їх кораблі, взяли посеред ночі..., однак – крім мене земної було ще 2-є чоловік – хлопчина 7-9 років (у футболці і спортивних штанах) і дівчина мого віку (у легкій білій кофтинці і в чорних брюках). Вони не звертались до нас по іменам і самі не називали своїх імен..., а по черзі підходили до них. Бачила їх вперше і не знаю цих людей. В середині диско літ був абсолютно круглим так, що аж голова закрутилась, я саме на форму і звернула увагу, і цікавим було те, що посередині її була підставка чимось подібна до тримача для нот і на ній лежала паперова карта зоряного неба, але відрізнялась від нашої – на тій були розміщені планети наче по спіралі, наче спіраль Фіабонічі – наче пружина сильно закручена у основи і поступово розширюється та на певній відстані мітки і назви дуже подібні до латині.

У середині корабель був наче відполірованим металом без наявності любых клавiш, пультів, перемикачів – абсолютно пустий простір, окрім наявності посередині підставки із паперовою картою зоряного неба. І овальний ілюмінатор, чи вікно, не знаю як назвати. Я дивилась у це вікно і бачила як ми рухаємось у просторі космосу. Так от ті із Пегаса говорили, що вони нас (трьох) відібрали для передачі через нас інформації необхідної для землян, але перед тим на їх планеті повинні вирішити чи ми чи будуть інші, вони проведуть короткий екзаме́н. Хлопчику задали питання із області математики, назвати таку-то формулу – він відповів, але неправильно і вони сказали, що питання було легким, у нього був час на підготовку на Землі, так як його попереджували при відборі. І головний із них сказав хлопчику що він може вернутися на Землю – в середині тарілки не було

дверей, але коли “головний” підвів хлопчика як мені показалось просто до стіни корабля, і хлопчик просто зник у ній, наче відкрився спіральний коридор і закрився. Дівчині задали питання із області астрономії, щось про зірок – вона відповіла правильно. Мені дали карту погоди, дали якісь дані, як у задачі і сказали, яка буде погода, напрям вітру, температура при наявності певних умов – я теж відповіла правильно. Пам’ятаю останнє те, що “головний” підійшов і взяв нас із дівчиною заруки і все... Але відчуття було інше – наче падала із стелі і відчувала дрижання тіла, і хвилин 15-ть не могла заспокоїтись і сильно боліла голова. Їх на кораблі було по-моєму 5 – двох точно пам’ятаю, але відчуття наче ще 3-є знаходились, погано пам’ятаю. “Головному” по земних мірках було 50-55 років, чоловік, ріст – 2метра, мав бороду рижого кольору, худий, зовнішньо красивий, і на голові головний убір, але описати не можу, дивний якийсь. Другий – той, що раніше прилітав коли показував звідки вони прилетіли. Так вони були дуже доброзичливими.

У всіх випадках вони із зовні були однакові – ріст 2метра, зачіска – гладко зачесане назад волосся, чорне, Білокуре, риже. Одежа – чорного або коричневого кольору костюми облягаючи, із металічним блиском. Тіло будова – атлетична.

Другий мені розказував: що життя у нас дуже коротке, що рахування років у нас неправильне, ще багато тисяч років тому помилились і тепер живемо зовсім не по земному часу, а видуманому календарі. Що вік у них в 96-105 вони виглядають на 25-30 років. При контакті відчуття ніжно-голубого ореолу навколо себе.

І ще питання якщо вони взяли вас посеред ночі, то ви що були у тому в чому спите?

Да, я була у тому у чому сплю - без нічого (пардон). Я літом нічого не вдягаю. Тільки білизна (ну.....та що внизу). Хлопчик - не пам’ятаю в чому, наче футболка та спортивні штани. А дівчина - в брюках чорного кольору та кофтинка біла, наче футболка скоріше всього. Але я гадаю, що це непотрібно уточнювати, це не несе ніякої інформації. Абсолютно. Що міняє присутність чи відсутність одягу? Вони не звертались до нас по іменам. По черзі підходили до них та й все. Бачила їх вперше. Не знаю цих людей

.....

Малюнок Юлії

IGRPC-U-N24

Дата: 29 червня 2008

Місце: АР Крим, Роздольне, селище Стригуче. Україна.

У перший день я пішла із чоловіком до моря уночі в 23:00. Зорі були такі гарні, небо ясне. І бачила "зорю", яка була дуже яскрава, світло більш сильне, ніж у зірки. Вона рухалась хаотично – то різко у верх, то у низ, то праворуч. І світло, то зовсім як промінь, то як крапка у небі. А потім "подригалась", тай стрімглав полетіла і зникла.

Свідки: Юлія і Олександр

Дата: 24 липня 2008

Місце: Україна, м. Черкаси.

Мене уночі мене наче щось розбудило і повело до вікна (вже потім я це зрозуміла). Там біля сусіднього будинку (приблизно 100 метрів) на рівні 7-8 поверху я побачила корабель. Він завис під кутом 50-70 градусів. Коли я почала роздивлятися його, він різко підлетів до мого вікна, наче шукав мене і ось "побачив". Дисколіт був чорного кольору і окутаний весь біло-голубим світлом, із тих хвилюк випромінювалось світло сильним променем. Та і весь він аж сяяв. Коли він підлітав то свист стояв такий що я думала перетинки полопають, такий приголомшуючий. Зупинився прямо біля скла віконного. Розмір десь як джип "Лендровер". Я знаю, чому вони мене шукали "по вікнах" будинку. Коли у мене був

перший з ними контакт я жила в будинку поряд (в сусідньому) з батьками. А коли вийшла заміж то переїхала до чоловіка в будинок поряд. Два будинки на відстані 100-150 метрів максимум. От вони й шукали де я.

Далі: із нього прямо в вікно, яке ВОНА пройшла, як наче і скла не було, до мене в кімнату. Вигляд такий - жінка років 30-35 нижче мене зростом десь на 35-45 см (мій ріст 1м 67 см), волосся - темно каштанове, а от нижче талії починаються ноги як у ЯЩІРКИ і така ж "луска" на поверхні. Сморід неймовірний од неї, наче пліснява якась. Жах...

Розмовляла зі мною телепатично.

Сказала, що їй потрібно взяти у мене забір крові, бо вона у мене рідкісної групи (в мене 1 група резус "мінус", та вона й справді рідко попадається). Тут мене наче відштовхнуло від неї і відчуття було наче з правої сторони хтось стояв, та хто не знаю. Але я побігла по коридору і закрилась у ванній. Вона почала стукати і казати, що все одно це зробить. Я почала на підсвідомості розуміти, що зараз точно відкрию двері бо вона маніпулює мною. Та вмить згадала - різко змінити хід думок і секунду ні про, що не думати і Я чула її голос десь далеко-далеко і потім зрозуміла, що контролюю себе. Коли видно вона зрозуміла що я не ведусь, то пішла. Я вийшла з ванної і побачила як корабель відлетів.

Вмить, я кинулась в ліжко - мої тапки стояли не там де завжди я їх ставлю, і мене так нудило і боліла права рука в лікті, що не можу передати, відчуття наче капельницю ставили (Я знаю що таке капельниця, перенесла колись 10шт кожен день, вени боліли страшно). Я встала вночі та дійшла до ванної мабуть хвилин 5, так було мені погано. Зранку я прокинулась і голова боліла дуже і хитало як крейсер "Аврору". (я не вагітна зразу кажу).

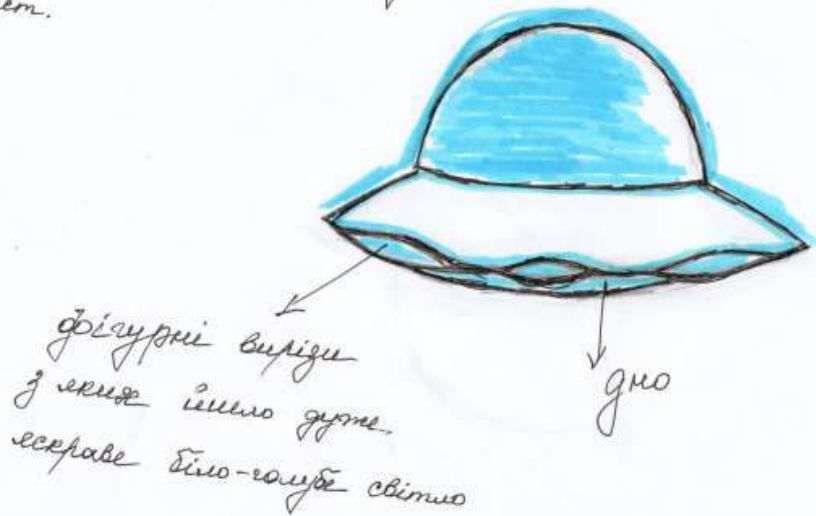
Потім я все обдумала і мабуть таки вони взяли "забір крові" бо чого б я себе так погано почувала. Я не знаю звідки вона, не сказала. Та й не питала.

Чоловік спав. Я зранку спитала – “Чи нічого не чув уночі?” - сказав, що спав як немовля. А взагалі він дуже чутко спить.

Вони коли біля будинку навпроти були, то корабель знаходився біля вікна когось прямо впритул до скла. Бо близько таки 100 метрів я побачила. Та як тільки я впритул до вікна почала розглядати їх то вони вмить підлетіли до мене.

Летів під кутом $\approx 50-70^\circ$
 Був пурхливий синій пригаслюючий
 світ.

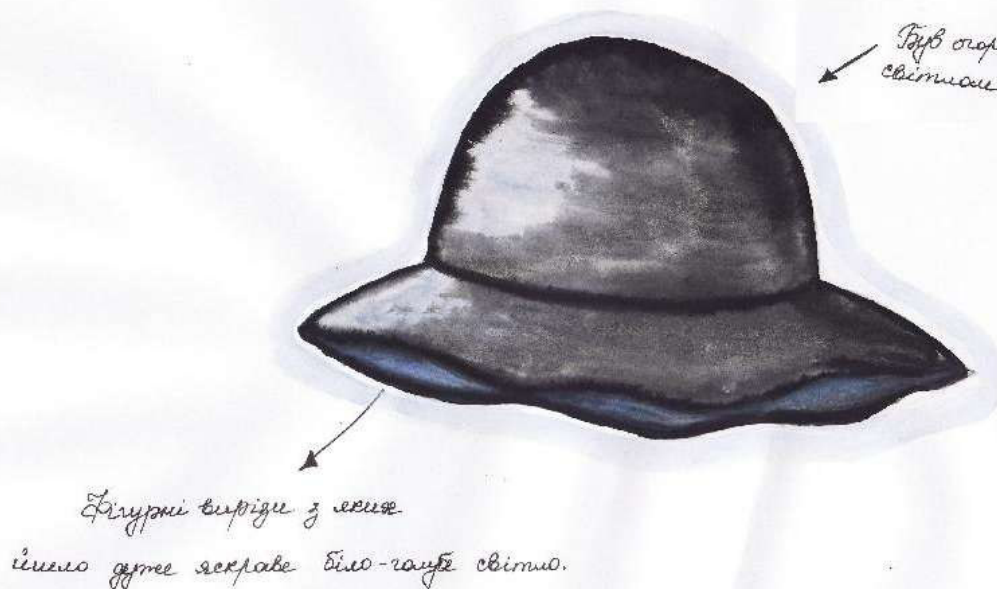
Фігурно був весь наче
 порхуватий чим
 світлом, не
 маючи.

Малюнок Юлії

Кораблем летів під кутом $\approx 50-70^\circ$
 Був пурхливий синій пригаслюючий світ.

Був порхуватий яскравий
 світлом.

Оновлений малюнок Юлії

Діалог який відбувся зразу ж того дня:

І: ...Нагла якась представниця Позаземних Цивілізацій, не привіт і не пака, навіть звідки вони не сказала, проти неї навіть Ебенс ліпше. Все виглядало, наче птахів кільцюють, зловили за кільцювали і випустили... Вони швидше деструктивні, але чого тільки до тебе,

*можже ти десь у їх базі даних і твої координати, що вони знайшли позицію, тільки не знали до якого будинку підлетіти...Мабуть у базу свою тебе Ебенс віднесли...
А ти поки говорила, ти дивилась на свої руки і її руки?*

Ю: Ця ж якась ящірка недороблена і смердюча. А взагалі є такі? Ти колись щось подібне бачив? А чому мені погано? Не вже й справді вони грам 200 крові в мені націдили?..... І ще "оцей хтось з правої сторони" що підштовхнув мене тікати від неї. Ні не дивилась на свої, але в неї щось було в руках. Тільки не пам'ятаю як те виглядає, але щось велике не шприц точно, бо він сильно малий. Таке відчуття наче щось скляне тількині не пам'ятаю...

Я в середині не була. Бачила поверхню дисколиту і все. А вона - як просто пройшла крізь світло яке виходило від корабля.

Говорила телепатично. На вигляд - раса наша окрім звісно її гарненьких ніжок (коліна у неї наперед зігнуті), європейська раса, ну як ти та я виглядає. Одежа: біла кофтинка із тканини на ній була, а далі, пардон нічого - ноги та й годі... Кофточка дето до задниці, пардон, якщо там вона знаходиться.

І: Можже це напівлюдина – напівгарпія :)) Як у міфах?

Ю: Ні не така! У цієї крила, а тої руки. І ноги в цієї як в людини, а в тої - як лускою вкриті (образно), ну як у ящірки чи змії чи крокодила. Отак виглядала, як у динозавра.

Луски не було на руках, але кігтів не бачила. Вона сама засмагла така на колір. Брюнетка з засмаглою шкірою але вираз обличчя якийсь відлюдькуватий, та злий. Хоч вона й посміхалась до мене та все ж не по-доброму якомсь. Та й зріст - малий.

Пам'ятаєш я про Ебенс розказувала, які хотіли мене забрати, ну що утекла від них? Пам'ятаєш про жінку я казала була з ними? Щось я згадую вона дуже схожа з цією. Слухай, по-моєму це вона і є!... То вона, тільки корабель я бачила тоді у середині. А в цей раз так! Невже вони добились того, чого хотіли в той раз?

Дослівно: "Виходь, мені потрібно взяти в тебе забір крові, бо вона рідкісної групи та резуса. Нам дуже потрібна вона. І вийдеш ти чи ні, я все одно візьму забір крові." Колись я читала одну книгу про групи крові і вчитала, що 1 група прирівнюється до тої, що буламлн. років назад у предків наших. Що вона сама чиста. І ще у мене є відмінність одна - як ти знаєш дитина унаслідкує групу крові когось з батьків. Так? Я не унаслідувала ні матері ні батька. У матері - 1 група, резус +, в батька - 2 група, резус +. У мене - 1 група, резус -. Я ходила до генетиків колись взнати. Ні, я схожа на батька як дві краплі води, але все ж...Генетики пере перевірили і сказали, що таке буває 0,001% із 100. І коли таке відбувається, то я не унаслідувала генетичних хвороб ні батька ні матері, що кров моя чиста. Що всі хвороби що сама "наберу" за життя - то моє буде і подальшого покоління мого. Тобто як Єва, наприклад, дитина із чистим ДНК.

Це точно та жінка, що була з ними тоді. Вони таки повернулися..... Ні, вже коли я з ліжка встала у мене заболіла рука і тошнило. А коли з нею розмовляла - то ні, начебто нічого такого не було. А може не пам'ятаю. Поштовх був з правої сторони. Наче як у плече мене двинули з усієї сили бо аж отсахнулась в сторону. Руки були у полі зору з моменту коли сказала, що вона хоче від мене і до поки не зайшла до ванної. яка вони гидота.

Слухай, а можливо якомсь застерегтися від них, щоб вони мені нічого не зробили і ніякий чіп не ввели?

....Я вени дивилась на руках - наче все чисто, ніяких ознак голок немає. Та все ж голова чумна якась. Слідів ніг..... та нічого вроді, все на місці.

...Рука не болить. Вже почуваюсь добре. Дякую.....Я сьогодні все переосмислила з цього приводу і прийшла до єдиної думки – вони як одні так і другі, мабуть навідували мене з

дитинства, але я цього не пам'ятаю. Просто вже зараз це наче казка, та все ж вони дійсно існують і нікуди не подінешся від цього.

Я зрозуміла, що й надалі хочу і буду чекати контакту з Шеат, мене наче тягне до них. Я коли згадую контакт з ними, то наче про родичів згадую та скучаю. А Ебенс я не боюсь. Думаю, що зможу відбитись від них або неї в слідуючий раз. Я гадаю, що якщо показувати їм свою силу (моральну та й духовну), то вони повинні зникнути. Можливо й не так, але все ж таки можливо. Та й взагалі, навіщо я їм потрібна в слідуючий раз? Якщо крові взяли, то й хватить!

Дата: 9 серпня 2008

Місце: Україна, м.Черкаси.

Представники Пегаса вийшли контакт о 00:35 годині. Тільки я лягла спати не пройшло і 5-ти хвилин як почула голос: "Ми прийшли, ти щось хотіла взнати. Слухаємо тебе." Напередодні я стояла на балконі мабуть з годину і дивилась в зоряне небо і звала їх телепатично, бо хотіла знати чому вони дозволили Ебенс взяти з мене збір крові і казала, що дуже скучила та хочу до них.

І от вони вийшли на зв'язок.

Я все відчувала, не спала, відчувала своє тіло, чула звуки з вулиці.

Так от вони мене спитали (про вище перераховане) і я телепатично спросила, чому ж вони не захистили мене від Ебенс. Вони відповіли, що не могли зарадити цьому, бо не було сигналу від мене, я не просила про допомогу. А якби позвала на поміч, то уберегли. Сказали, що знайдуть їх (тобто Ебенс) і поговорять.

Потім, вони сказали, що зараз покажуть мені свою планету. Перед очима виникла кольорова картина планети (тільки не з космосу, а вже на самій планеті), вони мене посадили в потяг (я так думаю, що потяг, бо дуже схоже відчуття, самого не бачила). Потяг працює на сонячній енергії. Він не поїхав по землі, а полетів по небі. Я їх спитала, коли ж земляни навчаться робити такі потяги? А вони сказали, що вже зовсім скоро, коли ми збудуємо космічний корабель, який зможе переправляти місячний ґрунт з Гелієм-3.

"Я летіла над містом - воно забудоване незвичними будинками - і маленькими і великими. Схожі на наші, але забудови з космічним нахилом, тобто як із фантастичних фільмів. Я спробую намалювати це місто. Долетівши до самого великого будинку (державна установа, як сказали) - там знаходиться Космічна державна організація, ну, вроді нашої Адміністрації президента та Кабінет Міністрів - начебто одна будова. Сказали, що ця організація захищає планету представників із Пегас від нападників з інших планет та входять до складу якоїсь «Всегалактичної організації» (назви не казали).

От і все. Далі сказали, що поки це все, що вони можуть мені показати. Сказали, що якщо хочу спілкуватися, то треба не чекати поки вони самі прилетять, а звати їх, тобто телепатично звати з чистими помислами, добрими думками."

По відчуттям скажу, що це були ті самі, що й приходили до мене тоді. Тобто два молодих чоловіка . В цей раз я їх не бачила але голоси їх.

Ще скажу, місто дуже красиве, погода сонячна. Дороги є в місті, але машин я не бачила жодної. Будови не сірого кольору, а зелені, жовті, голубі, білі, пісочного кольору. Будова де знаходиться "організація" - ніжно-голубо-небесного кольору зі сріблястими (не знаю як сказати) щось вроді "відростки" по сторонам будови. Така багатоповерхова будова, дуже висока. Як називається місто - не знаю, але вони там живуть. Повітря доволі свіже, так як у нас ранньою весною.

Будова була із скляних блоків із сріблястими гострими конструкціями (на вид наче металеві) по кутах будови.

Це був як центр міста - тобто по моїм відчуттям це якісь адміністративні будівлі. Остання будова, та яка овальної форми, вона одноповерхова, і просто широка, а сама висока будівля та, що президія, потім - прямокутна зі символом зверху, а овальне - десь до першого поверху середнього.

Прямокутна будівля - коричневого кольору, мов молочний шоколад.

Приземиста будівля - чисто біла, сніжна.

Дерева - кумедні, щось таке - гібрид між пальмою та вербою.

Дорога викладена каменем.

Далі - транспорт: дивно але я ні одного транспорту не бачила, зовсім нічого, окрім поїзда на якому летіла я.

Люди внизу ходили - і що таке цікаве, вони були одягнені всі в костюми срібного та коричневого кольору і довгі наче такі, в яких вони до мене прилітали. Та не можу точно відповісти були то жінки чи чоловіки, бо я дивилась з висоти десь приблизно 20-30 поверху.

Сказали, що земляни самі винні в тому, що над ними роблять Ебенс. Бо земляни судять з розповідей по ТВ, що Ебенс тип а єдині інопланетяни. І кличуть їх телепатично подумки - ЗВУТЬ їх самі. А їм цього і треба. Як кажуть - тут як тут!

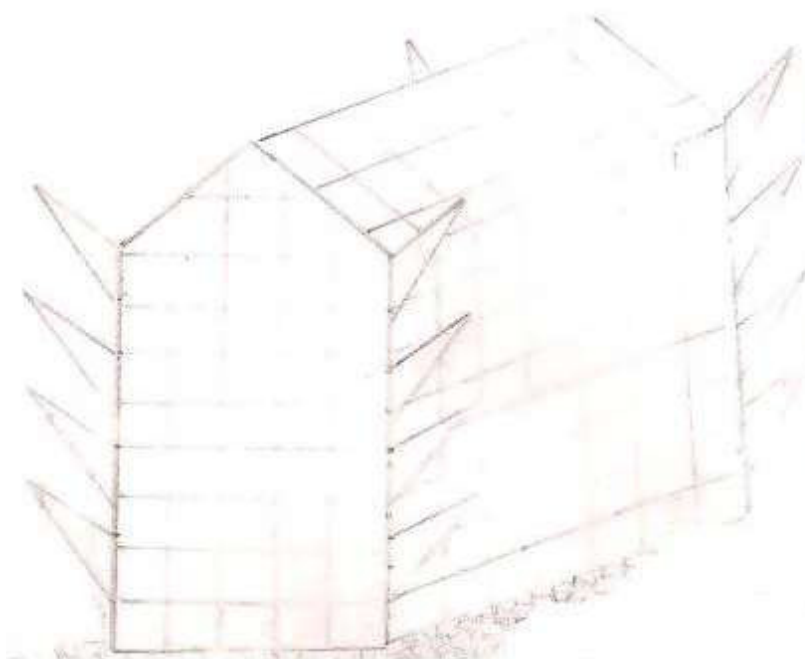
Контакт не очікувано обірвався, після слів - що це все, що вони можуть мені показати. Я знову відчула, що знаходжусь на дивані і т.д.

Додаткова інформація:

Центральний будинок космічної оборони. Будова була із скляних блоків із сріблястими гострими конструкціями (на вид наче металеві) по кутах будови.

Малюнок додається

Прямокутна будівля - коричневого кольору, мов молочний шоколад. Приземиста будівля - чисто біла, сніжна. Дерева - кумедні, щось таке - гібрид між пальмою та вербою. Дорога викладена каменем.

Малюнок адмін. будівлі.

Малюнок приземистої і прямокутної будівлі

Дата: 11 серпня 2008

Місце: Україна, м. Черкаси.

Контакт був настільки законспірованим, що незнайомиць відразу сказав мені, що я все забуду зранку. Він (незнайомий з Пегас, я вперше його бачила) чоловік роками десь 45-50, зростом десь приблизно 1,70-1,75; атлетичного складу, обличчя не пам'ятаю. Був одягнений у сріблястий плащ, але прошитий одяг візерунком хрест-навхрест. Пам'ятаю емблему на одязі. Значить він завів мене до корабля - я піднялась на східці і ми поринули у біле-яскраве світло якимсь наче хмару із приємним ароматом. Дала він сказав, що я нічого не буду на ранок пам'ятати - ні де була, ні що робила, ні з ким розмовляла, ні що бачила. Бо ще не наступив час, щоби знала.

Я не бачила як підлітав корабель. Пам'ятаю, як вже піднімалась на останню (я так думаю) сходинку в корабель і він йшов переді мною. Сходинка на вигляд металева і блискуча. Коли дійшли до хмари світла туманного він повернувся і сказав, що я не буду нічого пам'ятати, що зі мною буде відбуватись і де я буду. Після цих слів він повернувся до мене спиною і пішов вперед у хмару, а я за ним. В момент коли він розмовляв, я встигла розгледіти його одяг і символіку (пам'ятаю, що я спеціально роздивлялась не його риси обличчя, а одяг, тому й запам'ятала емблему). Із його вигляду пам'ятаю лише голос (що й кажу, що чоловіку десь 45-50 років) і сиве волосся. Але сиве буває і в 35 років. Просто голос чомусь показався, що цьому чоловіку приблизно до 50-ти років.

Коли контакт закінчився - прийшла до тями, то відчуття було неначе була в сауні - все тіло було спітніле і дуже хотілось пити. Чоловік нічого не чув, питала. Знаю, що коли входять в контакт з землянами - не допускають ні в якому разі, щоби були свідки. Вони свідків наче усипляють богатырським сном, що можна на поміч звати, наприклад, а все буде безсило. 20 вересня 2008 року

Приблизно в 04.00-05.00 години ранку. Я підійшла до вікна і побачила - 5 тарілок Шеат. Їх було за вікном п'ять і вони літали на рівні 5-9 поверхів різних будинків, що знаходяться навпроти мого. Кожна з них когось шукала "свого". "Моя" тарілка підлетіла до вікна, щойно я виглянула і помахала рукою. Перед тим, як підійти до вікна - я телепатично почула як вони мене покликали "вставай скоріше!"

Коли тарілка підлетіла до вікна, то скло якимсь наче розтануло. Сходи з тарілки опустились прямо біля підвіконника і я побачила того з Шеат, що прилітають до мене завжди. Так взяв мене за руку той, що чорноволосий і повів в середину корабля. Знову білий туман, але не боязко йти було. Він ведучи мене в цей туман, подивився на мене дуже серйозно і

сказав: "Ти знову, як і в той раз, нічого не будеш пам'ятати. Не прийшов ще час, але вже дуже скоро. Починай придивлятися до себе, ти змінилася, в тебе є здібності. Почни вчити мови, одразу кілька. Це перше завдання. Тепер тебе будуть частіше забирати, так склалися обставини. Скоро визнаєш багато чого. Будь терплячою. Не зви нас без потреби. Ми тебе чуємо, це головне – запам'ятай. А тепер в дорогу."

Одягнутий був у сріблястий костюм, такий же вишитий малюнок хрест-навхрест, але колір срібло. А той, що був в минулий раз (у якого я бачила знак) костюм був коричнево-помаранчевий.

Символіка

Дата: 20 вересня 2008

Місце: Україна, м.Черкаси.

Приблизно в 04.00-05.00 години ранку. Я підійшла до вікна і побачила - 5 тарілок Шеат. Їх було за вікном п'ять і вони літали на рівні 5-9 поверхів різних будинків, що знаходяться навпроти мого. Кожна з них когось шукала "свого". "Моя" тарілка підлетіла до вікна, щойно я виглянула і помахала рукою. Перед тим, як підійти до вікна - я телепатично почула як вони мене покликали "вставай скоріше!"

Коли тарілка підлетіла до вікна, то скло якось наче розтануло. Сходи з тарілки опустились прямо біля підвіконника і я побачила того з Шеат, що прилітають до мене завжди. Так взяв мене за руку той, що чорноволосий і повів в середину корабля. Знову білий туман, але не боязко йти було. Він ведучи мене в цей туман, подивився на мене дуже серйозно і сказав: "Ти знову, як і в той раз, нічого не будеш пам'ятати. Не прийшов ще час, але вже дуже скоро. Починай придивлятися до себе, ти змінилася, в тебе є здібності. Почни вчити мови, одразу кілька. Це перше завдання. Тепер тебе будуть частіше забирати, так склалися обставини. Скоро визнаєш багато чого. Будь терплячою. Не зви нас без потреби. Ми тебе чуємо, це головне – запам'ятай. А тепер в дорогу."

Одягнутий був у сріблястий костюм, такий же вишитий малюнок хрест-навхрест, але колір срібло. А той, що був в минулий раз (у якого я бачила знак) костюм був коричнево-помаранчевий.

Дата: 24 вересня 2008

Місце: Україна, м.Черкаси

Сьогодні вночі знов був контакт короткотривалий - я була в кораблі, форма овал, все блискуче, металеве, поліроване. Ніяких кнопок, сидінь, нічогісінько....В кораблі була лише я і більше нікого не бачила, або знову не пам'ятаю. Я кудись летіла, бо чула такий свистячий звук.

Просто посеред цієї "кімнати" - десь зверху з стелі опустився екран, зразу було просто мерехтіння (як от коли канал по ТВ не працює), а потім з'явився чоловік на екрані, той у

якого я бачила символ на костюмі і він сказав: "Почни вчити мови. Потрібно вивчити на початок - англійську, італійську та іспанську. Поки що все."

Потім я прийшла до тьми - і мене так колотило, що наче температура 40С. Дрож до кінчиків нігтів на ногах. Десь хвилин 10 тривало, потім минулося.

Перед тим вони мене розбудив гучним чоловічим голосом - "Юля..., вставай!"

Дата: 3 жовтня 2008

Місце: Україна, м.Черкаси

...Я опинилась біля входу в термінал (так, як в аеропорті! Просто знала, що це місце "перельоту" на інші планети) - роздвижні двері відкрились і я зайшла в приміщення і слідом за мною люди. Перед моїми очима відкрилась система коридорів і широкі сходи які вели вверх, тобто на другий поверх.

Я побачила, що вдягнута, в якісь чорні шкіряні брюки і така ж шкіряна блуза, пам'ятаю, що звернула на це увагу, тобто я реально оцінювала обставини і знала де знаходжуся.

Стою і дивлюсь, що всі люди йдуть кожен кому куди потрібно, ніяких чемоданів у людей не було. Тільки от біля кожного "контрольного пропускного пункту" люди діставали і наче як електронний (як в банкоматі), такий прилад, куди вони вставляли свою картку (швидше всього)"пластикову" і потім проходили.

Я дивлячись на це, думаю, а де ж моя картка і чи є вона взагалі в мене? Опускаю руку в карман брюк і - в бурхливих емоціях дістаю картку. Та не просто картка пластикова, а оранжево-коричнева і на ній знак - знак який уже давно знайомий по емблемі на одязі.

Я все зрозуміла, але стою і думаю - а куди ж мені йти? Направлень то багато. І бачу, що біля сходів на другий поверх стоїть чоловік в чорному шкіряному плащі одягнений в чорний з металевим відблиском, такий же облягаючий костюм і дивиться, хто куди йде. Так от, я така (що не знала куди йти!) була не одна. За мною стояла молода дівчина і хлопець, які теж крутили головою не розуміючи, що вони тут роблять і перелякано обертались на місці. Вони побачили, що і я також не знаю куди йти - підходять до мене і питають: "А що це за місце? Куди нам йти?"

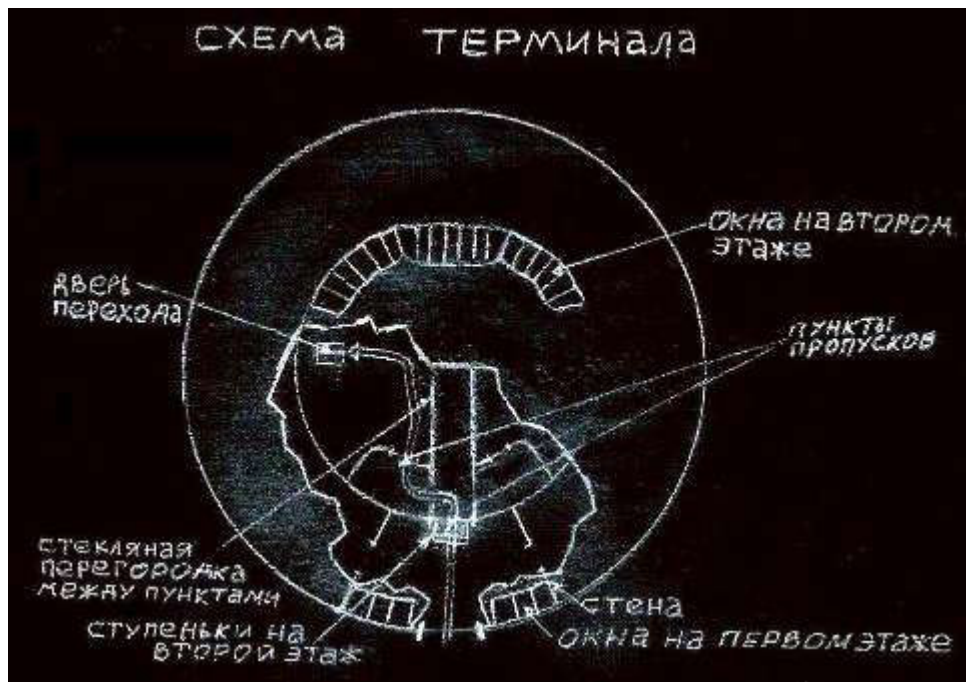
І тільки-но вони мене спитали, як той, хлопець, що біля сходів на другий поверх стояв - підходить до нас і питає: "Ви вперше тут?" Ми разом йому: "Так!" Він тоді й каже: "Вам всім на другий поверх, вставляйте свої картки ось сюди і проходите. Все гаразд." Я дістаю свою картку – про сканувала і пройшла. Слідом за мною ця пара, але картка в них була інша - "срібляста з якимись знаками чорного кольору, але я не змогла роздивитись їх, і як не намагалась згадати...

Далі, ми всі піднялись на другий поверх - де було два ще пропускних пункти. Біля кожного також чоловіки в такому самому одязі як і той з першого поверху. Але мені треба йти в один коридор, я чомусь точно знала куди мені треба, а от ця парочка пішла в іншій. Більше я їх не бачила.

Коли я пройшла пункт, то зайшла у велике приміщення, куди також люди заходили і виходили.... Я пройшла крізь двері - наче ліфт, миттєво я пересікла якийсь простір - і вийшла! Вийшла прямо в іншому терміналі, пройшла пропускний пункт і вийшла на двір. Там було сонячно, зелена дерева, дуже гарно, але термінал знаходився не в місті, а десь у полі. Тобто у далині поля були дерева, а термінал наче у полі і навколо дерева. Це було останнім, що пам'ятаю, - до мене хтось підійшов і я кудись пішла. Далі все, як в тумані...

Автопортрет

Реконструкція

Дата: 4 жовтня 2008

Місце: Україна, м. Черкаси.

Я опинилась на планеті яку заселять ці представники із системи Шеат (ім'я планети так і осталося невідомим) просто знала, що це їх планета, та й годі (тут знову спрацювала підсвідомість). Та була я не одна - а з групою людей, приблизно чоловік 5, і не більше. Ми були там, як я вияснила - на екскурсії. Нас всіх відправили туди подивитись на планету, щоб знали - що і як. Я - була головною у групі, мені сказали, що буду відповідати за них - "нянька".

У них нині було літо - дуже спекотне, я любила тепло, але і мені було дуже жарко. Клімат був такий як у тропіках, коли була в Луксорі (Єгипет) - там теж велика спека.

Природа була дуже красивою, дерева якісь чудернацькі, наче гібрид якийсь земний. Виднівся берег синього моря, зайшовши у воду вона була холодною, але можливо через спеку. Вся група і я з ними ходили і все роздивлялись. Однією особливістю було те, що на планеті я могла вільно літати, мені дозволили - сказали, що тільки мені одній можна, іншим поки що - ні. Я піднімалась і на метр і на десять - відчуття було прекрасним. (До речі мені в дитинстві дуже-дуже часто снилось, що я літаю - і в космосі, і в повітрі над морем, і в хмарах).

Швидкість була звичайна, але могла набирати і більшу швидкість, що аж вуха закладало.

На піску повзали краби, і якісь чудернацькі "морепродукти" - кількість необмежена.

Група пройшлась, роздивилась, у нашій групі були і старші люди 40-50 років, молодших не було, і всі виключно жінки, чоловіків не було).

Потім ми пройшли наче парк - було багато дерев, і дійшли до будівлі - яка була одноповерхова, але висота стелі в приміщенні - метрів 4-ри.

Приміщення всередині було з колонами (нагадувало, Древню Грецію чи Рим) і поверх колон написи - кілька букв.

Нас, тобто групу зустрів чоловік - зріст метрів 2,5, не менше. Чому метрів 2,5 - бо я вирішила не йти в приміщенні, а літати!

Підлетіла вгору щоби напис прочитати. А він стояв внизу прямо піді-мною, тому й пишу, що зріст такий. Він мені каже: "Не треба літати в приміщенні, адже можна травмуватись..."

А головним було те, що цей чоловік, це той хто був на кораблі, коли проводився екзамен, він був віком років 45-55. Оце був саме - ВІН. Дуже симпатичний чоловік, русяве волосся, трохи сивина, борідка.

(Від нього така доброта та кохання йшло, що можна захлинутися від флюїдів. Аж серце вискакує від таких відчуттів.) Постійно посміхався до всіх.

Далі, він всю групу повів по коридору цього приміщення - все білого кольору, білі колони, білі написи вгорі, вікна великі (штор нема). Як виянилось - це приміщення - МУЗЕЙ їх історії!

Завів нас в одну кімнату де були манекени в одязі - одяг схожий на грецьку та й римську туніку, білого кольору, з тонкої та прозорої тканини. Сказав, що так ходили одягнуті далекі предки, які прилетіли на цю планету. Далі завів в бібліотеку - там сидів чоловік (років 45-50, також з такою самою борідкою, одягнений в чорні брюки та зелену сорочку) - він усміхнувся нам і спросив, що я хотіла подивитись бо інші члени групи розбрелись по бібліотеці і почали листати якісь книги.

Я сказала, що знаю, що в них є острів, де живуть ті, хто відмовився жити з усіма і стали "аскетами".

Цивілізація прилетіла на цю планету, а от декілька відмовились жити так, як всі хотіли, з тими правилами життєвого устрою.

Далі - "бібліотекар" сказав, що немає питань, будь-ласка, мов - ось книга і читай. Він дістав книгу зроблену з золотої палітурки, тобто палітурка з чистого золота, а сторінки в книзі, наче пергамент, тонкі та коричневого кольору. Я її відкрила і почала читати про тих "аскетів" - вони живуть на острові і нікому із них не дозволяється бувати там, це заборонено. Але зла вони не можуть нанести, їх контролюють.

Ті "аскети" живуть там дуже багато часу і одного разу в однієї жінки відбувся половий акт із представником іншої раси. І вона родила "монстра".

Після цього "акту" їх життєвий вік став короткий, вони помирили дуже в молодому віці.

З цього я зробила висновок, що самі представники високо розвинутої цивілізації мабуть живуть довго, можливо кілька сотень років).

Так от - ті, "аскети" забули мову і розмовляють тільки на шведській мові.

Ця шведська мова - мова рідна тих чужинців.

Я прочитала, це все і сказала, що я хочу побачити цей острів і "їх". Бібліотекар сказав: "Можна, але тільки тобі, бо ти знаєш мову і тільки з ним (тобто з оцим чоловіком білявим, що групу зустрів)."

Останнє пам'ятаю, що пішла прогулятись по бібліотеці і дивитись книги.

(Про символи остаточно нічого не скажеш, відображають вони звуки, чи як ієрогліфи зображення...)

Я була одягнута в білу довгу сорочку, прозору і такі ж самі брюки. Одяг був із натуральної тканини, щось схоже на ситець або льон. Взуття - коли бачила себе, то була боса, а потім - не знаю, не звертала уваги. Так і чоловік в музеї також був одягнений в білу сорочку (але не довгу, до пояса, звичайну) та бежеві брюки, а взуття - також не пам'ятаю.

- А звідки інформація про аскетів?

- сама незнаю звідки і хто розповів інформацію про "аскетів"

Може тоді як я побачила місто і не побачила жодної машини, прийшла у голову думка, що це може значити, що вони переміщуються по місту та й взагалі по всій планеті - методом "левітації"?

Дата: 6 жовтня 2008

Місце: Україна, м.Черкаси.

Це був не дуже важливий контакт, через те, що спогади про нього дуже короткі. Мені просто показали книжку і сказали щоб знайшла її і вчила іспанську по ній, і буде набагато легше. Це книжка - Паоло Коельо "Алхимик".

(Та хіба це контакт - тицьнули книжку під носа і сказали, як завжди щоб вчила по ній і щоб книжка на іспанській мові. Просто виник екран перед очима і книжка, а потім голос і все.

Я книжку знайшла в інтернеті цю на іспанській. а є вона ще в мене й на російській мові. Тому не буду без кінця заглядати в словник.

От і все.)

Вважаю, що вона просто філософська, направлена на те, щоби людина задумалась над основами всесвіту і над своїм призначенням на цьому світі.

Фрагмент:

"...Потом сила Любви хлынула из его сердца, и он начал молиться. Он ни о чем не просил в своей молитве и вообще не произносил ни слова, не благодарил за то, что овцы нашли пастбище, не просил ни посылать в лавку побольше покупателей хрусталя, ни чтобы женщина, которую он повстречал в пустыне, дождалась его. В наступившей тишине он понял, что пустыня, ветер и солнце тоже отыскивают знаки, выведенные этой Рукой, тоже стараются пройти Своей Стезей и постичь написанное на одной из граней изумруда. Он понял, что знаки эти рассеяны по всей Земле и в космосе и внешне в них нет никакого значения и причины. Ни пустыни, ни ветры, ни солнца, ни люди не знают, почему они были созданы. Только у Руки, Создавшей Все, были для этого причины, и только она способна творить чудеса: превращать океаны в пустыни, а человека - в ветер. Ибо она одна понимала, что некий замысел влечет Вселенную туда..."

Пауло Коэльо

Алхимик

Дата: 3 листопада 2008

Місце: Україна, м.Черкаси.

"Пролетіла крізь кольоровий тунель кольори наче веселка - і опинилась на землі. Знаю, що це їх планета. Обертаюсь, а поруч стоїть як завжди мій знайомий (той чорноволосий, високий, що в перших ще контактах). Так от він мені каже: "Привіт! Давай швидше бо немає часу, погода погіршується, буде дощ, не встигну тобі показати." Я йому кажу: "А ми куди направляємось?" Він: "В парк! Там статуя є дуже особлива, ти повинна її побачити."

І тут починається дощ, та не то що дощ, а злива. І в них до речі осінь тільки починається, листя на деревах тільки деінде потроху починає жовтіти. Так от ми чим швидше ПОЛЕТІЛИ над поверхнею землі деє приблизно з 1 метр від неї. У нього в руках був наче якийсь пульт, а в мене нічого такого, або не пам'ятаю. Піднялись та й полетіли. На території парку летіли по таким наче стежках викладених камінням, так як в місті, і дерева навкруги. Але злива неможлива йшла і ми долетіли можливо до середини парку як він мені й каже: "Ні, сьогодні не покажу, погода не дає. Та й ти замерзнеш, ще захворієш. Йди додому."

І вмить я опинилась дома. Прокинулась, а відчуття, що в лісі деє була – остався запах ялинок.

Дата: 12 листопада 2008

Місце: Україна, м.Черкаси.

".... Не пам'ятаю як опинилась у них, але як казала у них також осінь, але трохи пізніше почалась, аніж у нас. Вже також жовте листя було на деревах, але ще тепло гріло сонечко. Я була в гостях у якогось чоловіка, у нього приватний будинок, двір, дерева на території. Він мені щось розповідав і намагався іноді розмовляти зі мною по іспанські і на моїй мові. Казав, що коли в мене буде дитина, щоб я розмовляла з нею також на різних мовах, прямо з дитинства - на іспанській, англійській, італійській, українських мовах. Обов'язково.

У нього на території будинку побудована піраміда, висотою деє як 5-ти поверховий будинок. Але з виду один в один як в Єгипті. Так от він мені сказав, що моя цивілізація розшукує вже давно "капсулу часу". Але шукають не там і ще не настав час. Проте як він сказав, ця капсула знаходиться в піраміді яку не правильно називають Хеопса і там де я намалювала тобі. (Я взагалі ніколи про таке не чула, навіть не знаю що це.) Вона знаходиться в так званій піраміді "Хеопса". Якщо на неї "спроєктувати" сузір'я Малої та Великої Ведмедиць, тобто при перетинанні довготи Великої Ведмедиці і широти Малої на піраміді зразу буде видно де знаходиться всередині капсула часу.

".....прийшов як завжди "пегасець" уже знайомий і каже, що сьогодні ми підемо до моїх родичів. Що саме вони мене розшукували на цій планеті. Біля терміналу ми сіли з ним в місцевий транспорт, щось типа літака, тільки рухається над землею не вище 30-50см. Зайшли в нього, там сидіння, люди також якісь сидять, проїзд безкоштовний і ми "полетіли". Летіли не довго, дороги в місті викладені камінням, так як я тобі малювала (мабуть у них асфальтом не викладають, а тільки природним матеріалом - камінням). Зупинились біля одного великого будинку (так, до речі люди в літаку якось дивно на мене всі дивились, але всі дружелюбні і посміхались). Так от вийшли ми біля будинку і "пегасець" каже: "От ми і прибули до твоїх родичів. Вони, Юля старенькі мій - дідусь та бабуса, більше в них таких як ти нікого із родичів нема, тому вони вирішили знайти тебе. Вони тебе чекають, пішли."

Будинок чудернацький якийсь, щось поєднане між давньоримськими домами з колонами і космічним нахилом.

При вході в будинок колони по бокам білі і сходи на другий поверх (будинок двоповерховий, щоб піднятись на 2-й поверх то потрібно з вулиці піднятись). Стеля там наче прозора – можливо замість криші скляний купол. А до речі, він мене переодягнув в плаття - плаття таке, як у 18 столітті носили, корсет та пишна юбка, колір - білий з кружевами, дуже гарне. Ми піднімаємось і я бачу кімнату дуже огрядну, тобто чисто все навкруги, стояли столи наче із дорогого дерева меблі на них рамки з фото - там і вони (це вже потім я зрозуміла), камін, тераса - і вони там сиділи. Коли я підійшла то вони піднялись із-за столу, підійшли до мене і кажуть: "Добрий день, Юля! Ми твої далекі родичі. Ти наша далека онучка. Тобі це дивно, але так і є.

Проходь, сідай за стіл зараз будемо пити чай. Бабуся пиріг спекла, тобі сподобається, бо смаки в нас однакові." Я вийшла на терасу - чудний з візерунками балкон, все в білих кольорах. Стіл якийсь антикварний, на ньому біла вишита скатертина, посуд середньовічний якийсь, такі гарні чашечки і чайничок. Пиріг був з ягодами - я його обожнюю.

Ми сіли пити чай і о, диво! Бабуся назвала мого супутника по імені - щось схоже на Іван, чи "Івон", якщо мені правильно почулось.

Потім не пам'ятаю, прокинулась, а відчуття неначе щойно десь була, як тобі пояснити - наче бігала, відчуття фізичного навантаження ...

Сильно сумніваюсь що єврейське "Іван", а можливо правильніше "Івон". Івона – "Переводиться со староанглийского как - "лучница". А якщо є Івона то є і Івон. Ми пили чай і пра?бабуся та пра?дідусь сиділи обабіч мене і показували фото і так мені було добре і хороше, що не має на Землі слів якими б я могла описати відчуття щастя яке я отримала. Відчуття духовне я маю на увазі - на що схоже не знаю, мабуть йоги таке відчують коли входять в нирвану.

Але було таке щастя на серці і в душі, що й не опишеш.

Виявляється - це вони мене розшукували.

Через якийсь час вони "Івон" сказав, що мені пора і пра?бабуся та пра?дідусь вийшли на двір мене проводжати і сказали, щоби я не забувала про них і частіше приходила в гості, бо я єдина спадкоємиця їхня.

"Івон" зупинив літак-маршрутний і ми поїхали до терміналу. Там біля входу він мене залишив.

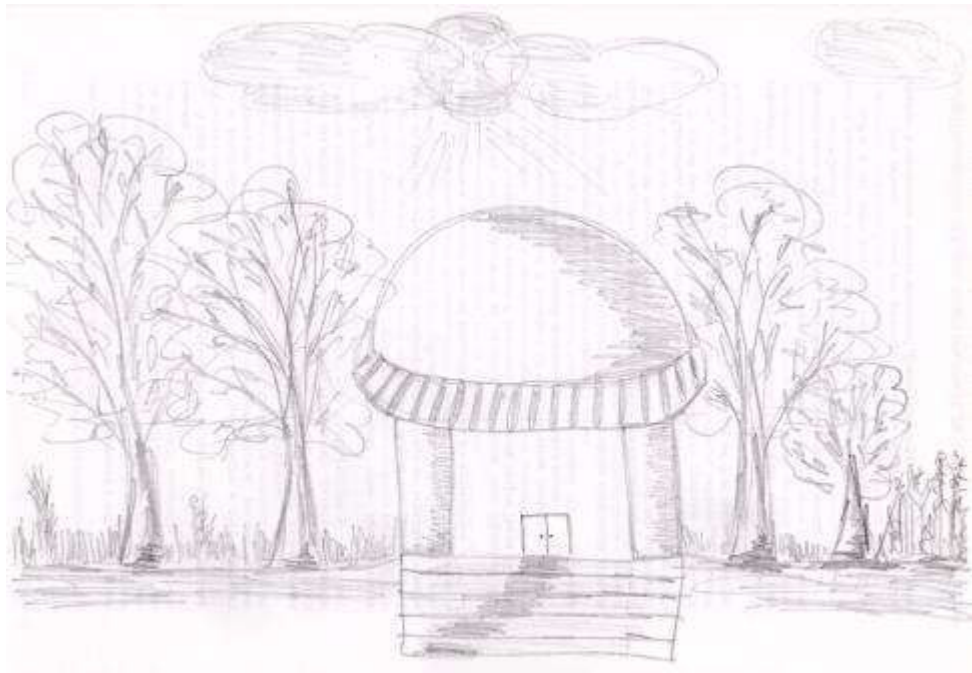
Такі часткові спогади залишають велику прірву для догадок і гіпотез.

Саме ім'я – Івон було під кореговано. Оригінально був варіант Іван – єврейського імені.

Це могло бути що завгодно навіть автобуси марки I-VON...

Я почала вже контакти свої чоловікові розказувати, так він здивований взагалі! Каже мені: "Не хватало щоб ти ще залишилась там на тій планеті!" Я йому кажу, що аби запропонували, то з задоволенням покинула цю дурнувату планету, от тільки б кицьку свою взяла з собою.:-)

Малюнок будиночка

Наряд

Дата: 12 грудня 2008

Місце: Україна, м.Черкаси.

В 7.00-08.00 годині ранку:

"....Я прокинулась о 06.45 годині, потім крутилась і не могла заснути і заснула нарешті вже в 7.20....і зразу з"явився мій знайомий і сказав, що нарешті сьогодні я побачу ту, статую в парку (див контакт 3 листопада) Так от ця статуя для них - це щось типу Богині, її ім"я – Нітіда чи Нефтіда. Зовні вона дуже гарна, вдягнута як "Пресвята Богородиця", такий самий одяг, тільки німба звісно немає. Руки складені як от при молитві. Все. Потім сказав, що він запізнився сьогодні і що зараз треба йти. От і все. Я прокинулась, було рівно 08.00 ранку.

Окрім Нефтіди жінки Сета, ще знайшли Ісландську сагу-Нітіда, про одну із Ісландську царівну, та і самої саги переклад не бачив.

Пізніше Юля почала наголошувати про авторське право на її розповіді. І було розміщено ось такі повідомлення:

Контакти заборонено використовувати в цілях, заборонених законодавством України, а саме порушення авторського права. Незаконне копіювання звідси інформації, або навіть видавництво без авторства і дозволу контактера Ю. переслідується законом України про авторське право. Дякую за увагу.

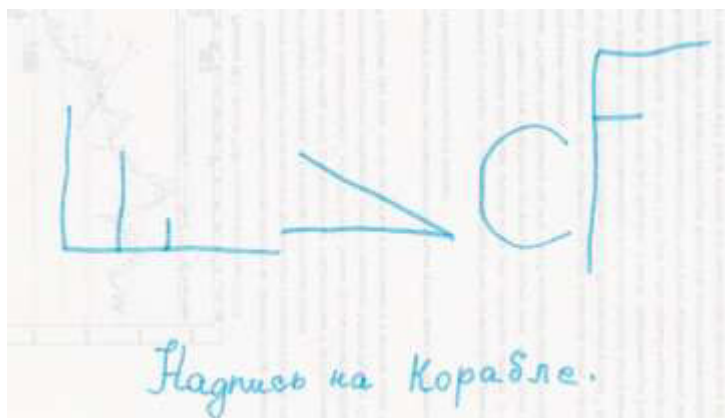
Дата: 03.05.2009

Місце: Україна, м.Черкаси.

Лягла спати в 00.30 - 01.00 годині. Чоловік вже спав, тому я виключила ТВ і теж вирішила спати. Закрила очі і з'явився корабель і біля нього Івон. Спитав, чи знаю хто такий Цар Соломон? Відповіла, що - так, знаю. От він і сказав, що Цар Соломон, якого знають земляни, насправді - належить до їх цивілізації, він - Один з синів Божих.

Потім сказав: "Пішли, сьогодні побачиш де живуть Царські особи. Корабель на якому ми полетимо належить також до їхньої касты." Корабель весь із золота (в прямому сенсі цього слова) і весь в написах якихось і знаках.

Ці символи, що надіслала, були написані на кораблі, на який я сьогодні в контактї сідала з Івоном. Вспіла побачити тільки цей напис, бо Івон дуже швидко йшов біля корабля тримаючи мене за руку і я не встигла більше побачити. Коли ми дійшли до сходів, то зсередини йшло таке блискуче золотаво-сонячне світло, що мені аж очам боляче стало і аромат неймовірний, дуже приємний. Далі я не пам'ятаю, що було, але пам'ятаю, що таки я зайшла до корабля і він полетів, бо чула свист (ну, він мені вже знайомий - свист летючого корабля в космосі).

Дата: 1.04.2009

Місце: Україна, м.Черкаси

Коли, я лягала спати, запитала подумки в Івона - чому він не приходить? І відповідь у сні одержала, на білому екрані був напис: "Ми не приходимо, тому що зараз Землю окутало негативне енергетичне поле і нам воно шкідливе. Ми не можемо зв'язуватись навіть на телепатичному рівні. Зачекай..."

.....
А далі привожу оригінал без будь-яких змін:

І це могло бути що завгодно. Що підштовхнуло до назви ігри «Дота», чи .dot як шіблонів в MS Word.

Контакт произошел 20 мая 2009 года в промежутке с 03.00-08.00 утра.

Как всегда пришел Ивон и сказал, что покажет мне материнскую базу, которая находится недалеко от планеты Земля и забирает на корабль в специальном челноке людей – одаренных, способных, умных, образованных, духовных, с развитым сознанием и наличием сверхспособностей – для развития их цивилизации.

На вопрос почему они так делают, Ивон ответил, что «Всемирная федерация по развитию вселенной» решила истребить земную расу, потому что земляне не развиваются, а ИЩУТ КОНЦА СВЕТА и идут к нему слишком быстрым темпом. Поэтому Федерация постановила, что на планете Земля будет с каждым годом возрастать **БЕСПЛОДИЕ** как у женщин, так и мужчин, для того, чтобы цивилизация сошла на нет природным путем, то есть земляне сами себя истребят. Но это произойдет не скоро. И бесплодие будет наблюдаться лишь у определенного количества людей.

Поэтому Федерация, начиная с недавнего времени, забирает с планеты Земля людей, развитие которых отличается от большинства. Возраст людей для Федерации не имеет значение – они забирают на челноках и молодых и детей, и пожилых людей. Пристально следят за каждым, и как только человек достигает уровня развития, необходимого для Федерации, они его забирают.

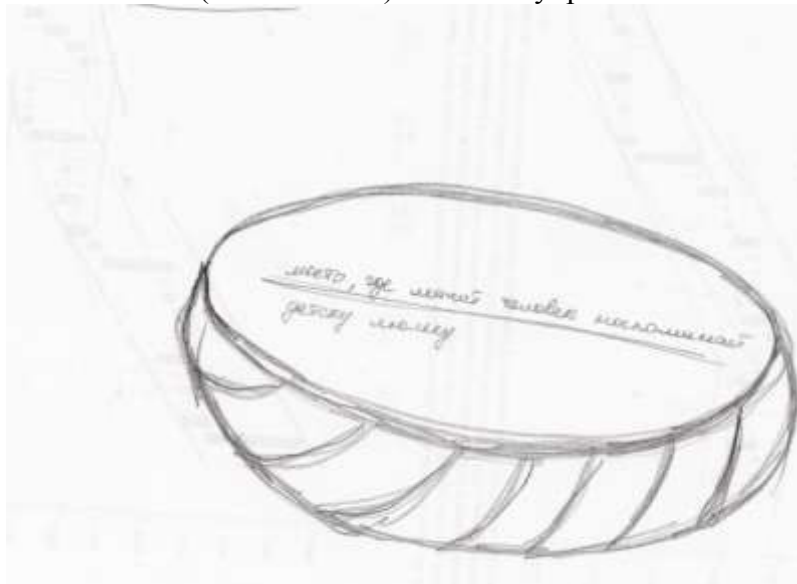
При мне на челноке забрали женщину лет 65-70. На мой вопрос, а как же родственники тех людей, которых вы забираете? Ивон ответил, что на планете Земля каждый год пропадает огромное количество людей, будь то убийство, взрыв и т.д., и поэтому многих не находят. И к тому же людей, которых забирают челноки, их гипнотизируют, для того, чтобы они забыли свою земную жизнь и начали ее снова в пределах другой Галактики и на другой планете.

На мой вопрос, как же называется **ПЛАНЕТА**, Ивон ответил, что наконец-то я начинаю **осознанно** контактировать, а не только смотреть, но и осознавать и ощущать и задавать вопросы, которые возникают у меня после контакта, то есть в реальной жизни.

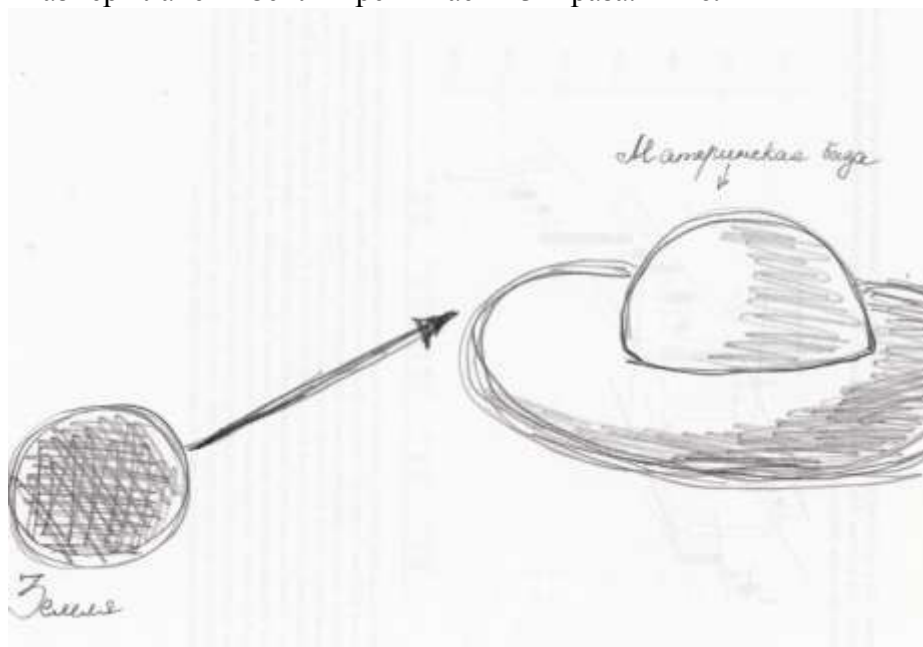
Планета, где живет Ивон и находится Федерация, называется – **ДОТ**, созвездие – **ПЕГАС** (как у землян название), себя они называют – **ДОТЫ**.

Затем, Ивон показал мне материнскую базу, челнок и я вернулась домой. Контакт закончился ровно в 08.00 часов утра.

1. Челнок представляет собой конструкцию, похожую на детскую люльку, внутри которой находится место, для человека. В челноке человек лежит. Челнок по цвету металлический, блестящий. По низу челнока находятся знаки и символы (не помню их) и кнопки управления. **Рис.1**

2. Материнская база представляет собой огромных размеров космический корабль, откуда вылетают и залетают челноки и корабли-наблюдатели. Размер планеты Земля превышает в 3-4 раза. **Рис.2**

Контакт произошел 01 июня 2009 года в промежутке между 05.00-08.00 ч. утра.

Я видела красивый город, а точнее руины древнего города – цивилизация Дотов сохранила некоторые из них умышленно, как историю. В древнем городе все было ухожено, очень напоминает развалины Древней Греции, времена Греческой империи. То, когда был Олимп, воспоминания о Зевсе и греческих богах. Не знаю почему, но именно этот временной промежуток напомнил мне, то, что я видела, потому что в детстве я очень любила читать Мифы Древней Греции...

В городе было много Дотов, они были одеты в тоги (одежду древних греков) и каждый из них был занят какой-то своей работой.

Я стояла и смотрела на все происходящее и не понимала, что я здесь делаю, и к тому же – одна. Внезапно ниоткуда появился Ивон. Он был в одежде, такой же, как и другие, в тоге. Он взял меня за руку и сказал, что покажет сегодня мне этот город, что здесь происходит стройка. Идет реконструкция древнего города, и одновременно стройка большого Царского дворца.

Мы гуляли по городу, ходили по длинным переулкам, и вышли, наконец, на центральную площадь, где в центре стояло огромное высокое здание. Здание было не древним дворцом, а вполне современным – как небоскреб. Стены были стеклянными (я так думаю) цвета индиго. А вот внутри очень напоминает убранство ДРЕВНЕГО греческого дворца – стены украшены росписью, много диванов, подушек, пол выложен красиво плиткой (наверное, плитка, а может что-то другое) с вычурным узором, потолок украшен росписью и много золота в виде ваз, сосудов.

Затем Ивон сказал, что мы пойдем к речке, купаться. Забыла уточнить, на планете уже наступило лето. Климат намного жарче, чем в моей широте, похоже на субтропики, но воздух сухой, не влажный. Приблизившись к реке, я увидела на берегу мужчину, который сидел спиной к нам (одетый тоже в тогу) с опущенными в реку ногами. Казалось, он не слышит, что мы приближаемся. Ивон сказал мне, что мы подойдем к этому мужчине поговорить. Сказал, что он мне уже знаком и необходимо поздороваться. И что наконец я должна знать, что он – принадлежит к Царскому роду и что Ивон тоже принадлежит к их роду.

Мы подошли и мужчина обернулся...

Это был тот, кого я видела в одном из контактов (тот, кто встречал меня с группой землян в музее их истории) – высокий, белокурый мужчина, очень приятной внешности, волосы у него были где-то до лопаток (в то время как в прошлом контакте волосы у него были до плеч, это я точно помню!). В его волнистые волосы были вплетены какие-то чудные золотые нити, будто повторяли каждый локон и в тоже время укладывались в причудливую прическу. У него была небольшая борода (да, это точно тот мужчина, который был на корабле – когда у меня был экзамен и у которого я видела эмблему на костюме) и слегка седовата. Черты лица очень хорошие.

Ивон обратился к этому мужчине по имени. Услышав имя, я оторопела, потому что его звали – ЗЕВС. Зевс поздоровался со мной, спросил нравится ли мне дворец, в котором я буду жить, когда буду прилетать на планету, и спросил Ивона, показал ли он мне мои апартаменты. Ивон ответил, что покажет на обратном пути.

Затем Ивон наклонился к Зевсу и спросил может ли он сегодня заняться со мной любовью. Зевс ответил, что если я хочу, то он разрешает, а если – нет, то против моей воли – невозможно и наказуемо.

Зевс обратился ко мне с вопросом – хочу ли я Ивона, как мужчину, или – нет? Я (кто его знает, что на меня нашло!!!!) ответила, что – хочу. Услышав ответ, Зевс дал Ивону пучок какой-то зеленой травки, которую он сорвал у реки при нас, и сказал Ивону, что беременеть мне еще рано, что нужно меня беречь, что родить БОГАТЫРЯ я должна попозже. Ивон сказал мне, что когда наступит время и я рожу, то он заберет ребенка и

увидю я его когда уйду из жизни на своей планете. Течение времени на планетах разное, поэтому когда я «прийду» - ребенок буде еще маленький и не успеет забыть меня.

Зевс давая эту травку, сказал Ивону, чтобы он перед сексом растер ее в руках и смазал (пardon) свой детородный орган ею. Эта травка, грубо говоря, заменитель презерватива.

Далее, все происходило следующим образом – мы попрощались с Зевсом и пошли вдоль реки. Светило очень яркое солнце, ни одного облачка не было на небе, в воде причудливым образом извивались водоросли и плавали рыбы.... Вокруг не было ни единой души, мы были одни.

Отойдя на приличное расстояние от Зевса, мы присели у реки, где была высокая трава и Ивон начал снимать с себя тогу. Я увидела атлетическое тело Ивона – просто статуя греческого Бога, оно было прекрасно! Под тогой ничего не было – он был обнажен полностью.....

Он подошел ко мне и начал раздевать и целовать меня (далее без комментариев)...

Все произошло на берегу реки. Могу сказать, что такого наслаждения от секса я в реальной жизни никогда не ощущала. Ивон – прекрасный любовник, если это можно так назвать. Хотя в реальной жизни у меня в сексе все отлично.

Собственно говоря, после оргазма, я открыла глаза и увидела себя в комнате. Но еще долго я ощущала телесный контакт с Ивоном.

Насколько я поняла, он не пытался меня «оплодотворить» (пока что!), но зачем тогда Зевсу нужно, чтобы я родила ребенка от Ивона в дальнейшем?.....

И почему и зачем я им нужна? Что рожать у них, что ли некому?!

Історія сусідки по будинку - Антоніни із слів самої Юлії - на деякий час виникла така сформована інформація:

Контактер Т проживає у місті Черкаси. Мені доведено до відома що до неї приходили представники із Альфи Ліри у ночі, однак невідомо чи була вона взята так як інші, чи бачила що собою має судно...

Вони виглядали такі як ми, навіть у самій звичайній прості одежі, що ніхто ніколи би їх не відрізняв у натовпі людей. Вони повідомили, що із Веги, однак які події сталися до того невідомо. Вони запевняли що їх цивілізація родом звідси, із Землі. Також повідомили, що ліки від СНІД будуть називатись "Пробулін", на основі домі шків ? рослин.

Ми часто із Юлею говорили про Вангу і її слова: Не за горами той день, коли ми побороємо рак і СНІД, а вчені винайдуть чудові ліки, використавши для цього гормони коня, собаки і черепахи: "Бо кінь - сильний, пес - витривалий, а черепаха - довговічна", - пояснювала вона.

Говорили, що є планета за Сонцем, та яку ми не бачимо – називається Меркод.

Я згадував інколи за Мобіус

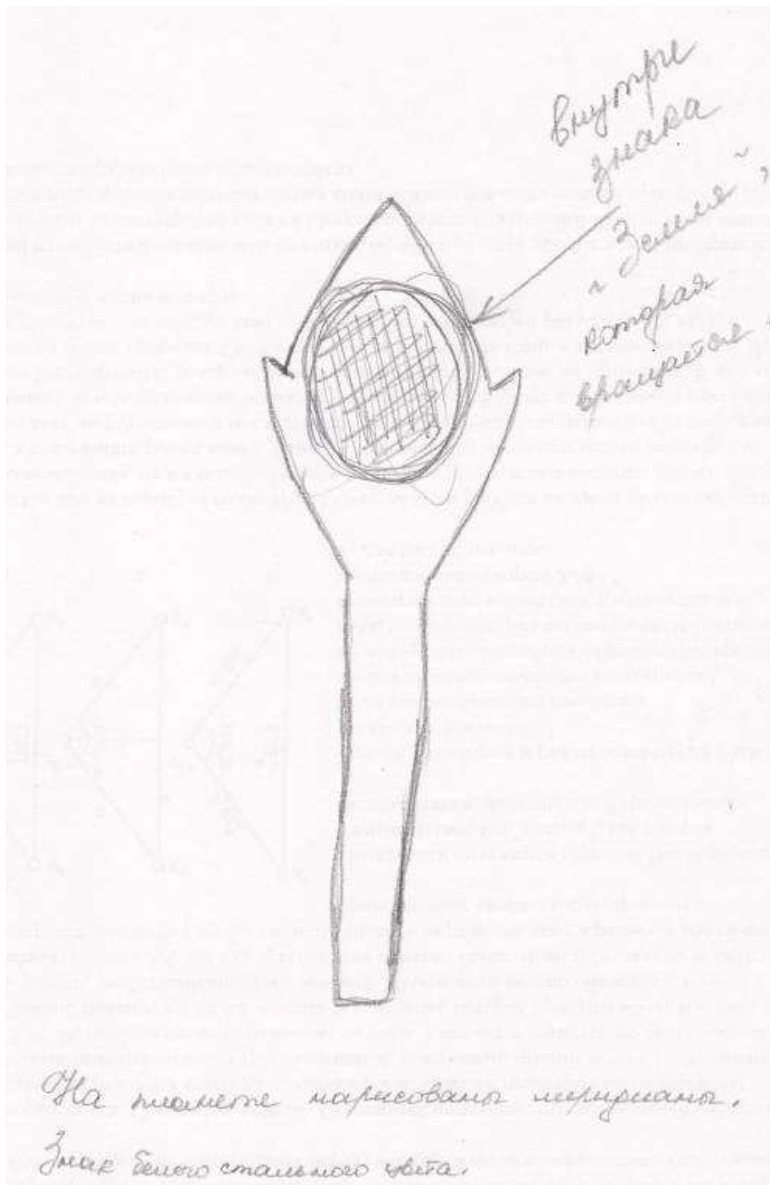
Жінка говорила, що на Марсі ще залишилось життя, але вони не хочуть вступати із нами у контакт, не доросли ще. Їх цивілізація на зворотній стороні Марса у зовсім непримітному маскованому місці, маленькі будиночки із хрестоподібними антенами на покрівлях.

Говорили, що зброя знищить нас і якщо ми відмовимось від неї – то дуже багато більш розумних істот самі вступлять із нами у контакт. Вони нас не бояться, а очікують коли ми нарешті порозумнішаємо, одумаємося ми чи ні. Також, що їх планета називається "Децімум мундус". (Дочка її сказала, що це латинь, але що вона означає не знають.)

Я перевів "Децімум мундус" як "Маленька цінність".

Ті із Веги говорили, що у них система правління – комунізм, куди вже без комунізму. А літають вони сюди на екскурсію. І говорять, що існує дистанційне керування нашою планетою. Але хто? – Вони не захотіли сказати.

Жінка також говорила, "...ще одне слово, значення якого вона не пам'ятає – "ратаратам", говорили, що сказали повторяти це слово, як мантри, що настроюється на інформаційний потік чи то Землі чи то Всесвіту...

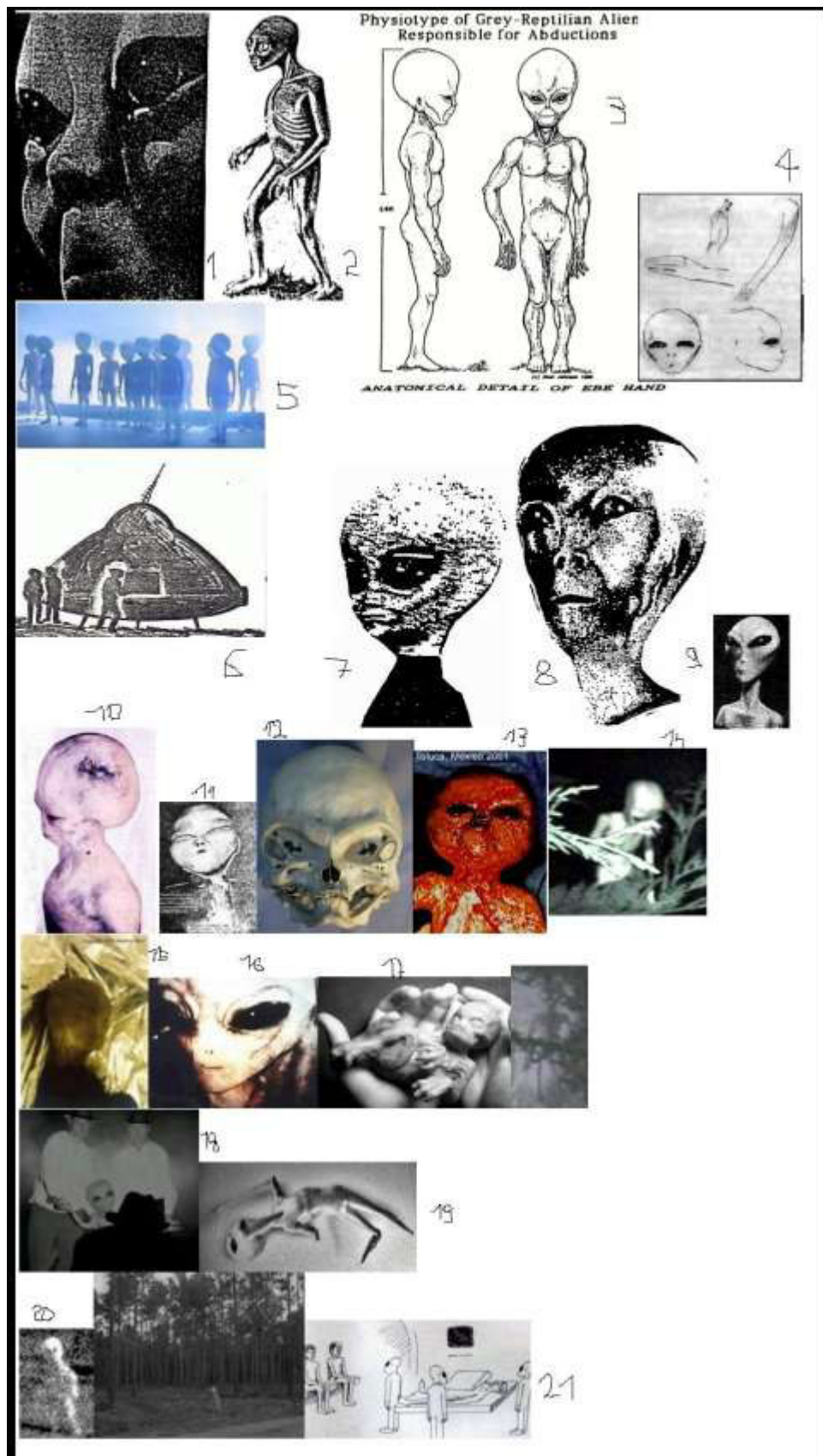

На екрані виник знак. І що в верхній частині, наша планета (може наша) яка рухається і на ній намальовані меридіани. (Не знаю, то не знаю... який там у неї був екран.)

Деякі казуси яких можна віднести у гумор:

Після такого «марсіанина» я взяв Юлю на сміх, і ми домовились, такий малюнок ніде не відображати - А дарма! ☺

Саме із таких зображень Юля «вибрала свого».
Умовно такий тест називають «лохотрон»

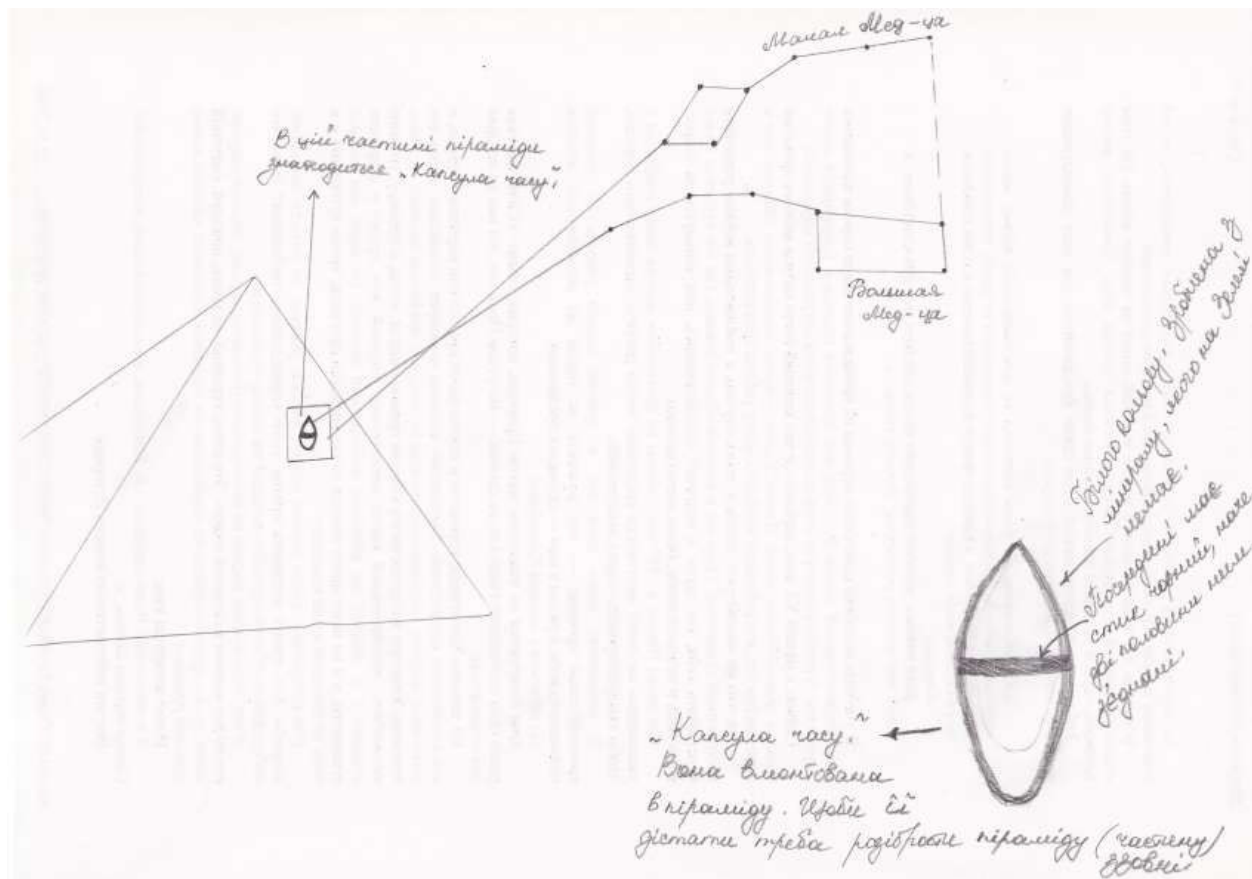

Схема розташування капсули – розібрати у такому-то місці ☺

Історія Юліїного полтергейста

Здравствуйте! Или доброй ночи скорее всего!

Хочу рассказать про домового, который живет у моей бабушки в деревне. Еще когда я была маленькой где-то 7-8 лет меня родители привозили на каникулы. И вот просыпаюсь ночью и слышу как на горище топот как будто бегают кто-то (кошки не было, бывало что бабушка оставляла ее там, чтоб мышек ловила, но в ту ночь она была в сарае). На следующую ночь я проснулась среди ночи от ощущения как будто меня разбудили, а в комнате где я спала окно бабушка зашторивала всегда, чтобы мне луна не светила или солнце с утра, и вот значит я проснулась, а ощущение какое-то неприятное, и слышу, дыхание над собой - хочу закричать, а не могу, страх внутри. Глаза открыла но никого не вижу так как в комнате темень непроглядная. И это что-то начало с меня стягивать одеяло, я уже и не сопротивлялась - закрыла глаза и дрожу от страха. И в момент все прекратилось.

Через несколько месяцев меня снова родители привезли на каникулы. Снова разбудил меня ночью, сел рядом у моей кровати на стул взял со стола дедовы очки из футляра (слышно как открывал футляр и достал очки) взял газету и начал ею шуршать, как будто читает. Так хотелось позвать кого-то, но во рту будто клей. Смирилась с таким его поведением и уснула. Была у него такая дурацкая привычка стягивать с меня одеяло.

Рассказывала бабушке и дедушке и что? Говорили к ним ночью не приходит, а только когда вечером заходят в дом то слышат удаляющиеся шаги в дальней комнате, и беготню по горищу тоже не отрицали. Знали, что живет домовый у них. Но ни к маме, ни к ее брату когда они сами приезжали и ночевали - домовый не приходил, хотя такими рассказами маму я напугала очень.

В общем через несколько лет дед мой помер и через какое-то время мы приехали к бабушке в гости. Положили меня спать к ней в спальню на дедову кровать. Ночью просыпаюсь от того, что с меня планомерно стягивается одеяло очень медленно и такое леденящее дыхание в затылок. Бабушка храпит на всю спальню, а с меня пот холодный течет. Я не выдержала и давай вслух читать "Отче наш" - не прошло и двух секунд, как "это" с такой силой накинulo на меня одеяло, что с головой меня укрыло, я только и услышала как "оно" пошло шлепая босыми ногами по полу.

В прошлом году приехали к бабушке на Рождество. Меня спать положили на печке, и что? Этот гад ночью лез по лестнице (дед сделал мне еще когда была ребенком резную лесенку, чтоб удобно было залезать на печь) и слышу как дышит и смотрит на меня. Что странно - глаза почему-то невозможно открыть, хотя очень хотелось. Оно похекало и ушло.

я не доктор, но есть один случай: у моей мамы подруга жила в доме (покойная, Царствие ей небесное..), так вот у нее на чердаке старая мебель и ну вся разная утварь. Рассказывала, что однажды вылезла за чем-то на чердак и увидела на верху шкафа мохнатое существо с рыжей шерстью. Понятно - испугалась, но с того дня и муж и она слышали как ночью кто-то на чердаке перетягивает старую мебель, открывает и закрывает двери шкафа и т.д. Как то ночью она проснулась от того, что было ощущение будто ее душат - открыла глаза и увидела это существо сидящее на ней сверху и держащее за шею. Говорит, что начала кричать и оно спрыгнуло и убежало из спальни. Говорили, что если домовый душит, то это к смерти. Она это тоже знала. И что? Через пару месяцев она умерла.

Оцепенения у нее не было и она явно видела это существо.

Если все аномальные явления расценивать как паралич переходящий в лунатизм, то люди наверное все тихо помешанные шизофреники, да?

Расскажу еще одну историю из своей жизни: мне было 5 лет когда я с родителями переехала жить в частный дом в одной половине которого жили бабушка с дедушкой (мы снимали полдома), а во второй половине мы. Так вот со мной в кроватке спал всегда кот сиамский наш Васька у изголовья на подушке - положит хвост свой мне на голову и спит.

И однажды утром я проснулась от того, что кот вскочил, как ошпаренный - и вижу, что у кровати держась за быльца (ну, все же помнят эти кровати для деток с перегородками деревянными) стоит, даже не знаю как описать, - тень, то ли облик в полный рост, но цвет черный не прозрачный, вообще наверное привидение бабушки, по очертаниям именно бабка, так как очертания платок на голове, одежда какая-то и смотрит "это" на меня вот вблизи как монитор передо мной. Вот если взять, например, бумагу черного цвета и вырезать человека - вот такая она была. Я помню, что даже не испугалась, встала в кровати держусь за перегородку и смотрю в упор на нее. "Она" постояла какое-то время глядя на меня, а я на нее и потом просто "поплыла" не касаясь пола и исчезла сквозь стену. Помню, что обратила внимание на ноги ее - их не было, как будто юбка длинная до пят, но от пола где-то 30см, т.е. не касаясь. Родители мне не поверили, но уже в более сознательном возрасте, я еще раз им рассказала эту историю и мама ответила, что в этой половине дома жила какая-то бабулька и умерла именно в этом доме. Не знаю, что я видела, но испуга не было, а был интерес. И еще кот в этот момент шипел и шерсть дыбки на спине у него была, но он не убежал. Когда она исчезла кот успокоился ляг рядом со мной и начал мурлыкать. Вот.

P.S. Есть еще одна история, но напишу завтра.

Вот еще одна история: произошла она в июне 2004 года - ночью снова ощущение будто кто разбудил. Я обычно сплю лицом к стене, поворачиваюсь и вижу как сквозь стену проходит нечто прозрачное, цвета как сварка, но глаза не обжигает этот свет - нежноголубопрозрачный, что то в этом роде, - старик, с бородой, одежда на нем как ангелов рисуют - рубашка длинная до пят. И значит, он проплыл через всю комнату и исчез в "стене". Испуга тоже не было. Утром рассказала родителям, на что они посмеялись, но не долго, так как вечером придя с работы родители смотрели на меня приблизительно вот такими глазами. Спрашиваю, что мол, случилось, а они и говорят, что днем в нашем подъезде были похороны и покойник, который был в гробу один в один дед, которого я видела ночью, точнее наверное может быть душа, кто его знает. Но тем не менее, мне тогда тоже стало жутко.

Sol. Клиническая смерть? И ты видела тоннель, свет в конце, умерших родственников и т.д. - ну как обычно это описывают? А насчет развития способностей, так я думаю можно начать с йоги, цигун, медитации.

Sol, да был тоннель - но не в одну сторону, а вниз и вверх. Ощущение полного спокойствия, безразличия и умиротворенности. Сначала я увидела вход в тоннель и два разветвления (как написала выше) - стало интересно что внизу и я "поплыла" - достигнув почти конца тоннеля (вид как будто труба, но не свет а сумрак внутри) я почувствовала жуткий неприятный запах и вдруг вижу вконец тоннеля тьма, но какая-то не то чтобы непроглядная, а прямо густой мрак, как кисель. Из-за такого вида я передумала опускаться ниже и полетела вверх. Через какое-то время я почувствовала очень приятный запах и яркий свет похожий на сварку, но приятный глазам. Обернувшись по сторонам я увидела кадры из своей жизни, как будто фильм прокручивают, что то типа панорамы, вокруг меня. Чем выше я подымалась, тем ярче становился свет. И тут я почувствовала, что приближаюсь к чему-то или кому-то, но из-за света не видно. И вдруг голос (определить мужской или женский невозможно, но громогласный): "Тебе еще рано!!!" И так сильно меня толкнули вниз, что летела как будто со скалы, с бешеной скоростью.

Видела, как влетела в свое тело со стороны головы и очнулась так, как будто воздух впервые в жизни вдохнула.

Родственники меня не встречали умершие, вообще никого не видела.

Мама не поверила, муж был в шоке. Слава Богу, все нормально, жива.

Експерименти Юлі – можливо дадуть невеликі прояснення її історії

Значить так: ще в 1996 році я спілкувалася з однією дівчиною, яка зустрічалась з хлопцем, мати якого в Криму є відомою "ясновидящей" та цілителькою. Так от цей хлопець навчався в інституті тут і мати давала йому книги свої, щоби він знань набирався екстрасенсорних та потім передала би йому свою справу. Ця дівчина брала книги собі читати, і я одного разу попросила в неї почитати дві книги, задля цікавості - Хіромантія (1876 року книга видання) та "Оракул" також старовинна книга.

Прочитала я їх - дуже цікаво та не вдержав мене мій Ангел-охоронець від спокуси. Взяла я тай зробила все так як у книзі "Оракул" щоби майбутнє побачити. Зробила.

Із того, що я "побачила" - два збулося, третє ще ні.

Коротше треба зробити так(але в книзі написано, що небезпечно це, бо зв'язок цей з якимсь силою, що підкорити неможливо, сутність якась яка сама вибирає - відкрити майбутнє чи ні. Вибирає виходячи із того чи сильна духом людина, чи слаба та при контакті може "звихнутись" .

Треба сісти в темному приміщенні, щоби навіть і руки перед собою не бачити - повинна бути темрява суцільна. Година повинна бути не раніше чим 17.00 та не пізніше чим 19.00 година. Щоби нікого не було поряд і зовсім в будинку нікого. ТВ, музика, радіо, вода - вимкнути, тиша повинна бути. Далі сідаєш і дивлячись в одну уявну точку (все одно нічого не видно) і починаєш думати направлено про те, що ти хочеш побачити, прикликаючи цю силу. Дивитись треба в темряву - НЕ МОРГАЮЧИ!!! Майбутнє - побачиш, гарантую!

Коротше кажучи, я сіла у ванній на стир. машинку, затулила двері, щоби не було потоку світла навіть через щілини. Час був - 17.00 година. Була темрява суцільна. Я почала робити все так як написала вище. Не знаю скільки хвилин пройшло, але сльози бігли з очей крижані, та я не моргала. Через якийсь час - я відчула невисомість та й побачила, що лечу у космосі між зірок, вони мелькали переді мною мною та зникали позаду. Швидкість була неймовірна, аж у вухах свестіло. Я бачила як пролетіла останню планету Уран і влетіла в чорну діру. Далі начебто туман, але відчуття що він живий чи тобто хтось є у ньому. Туман на колір сизо-чорний. Коли він "розступився" я побачила стіл, також наче із туману, все колихається навкруги і побачила руку яка наче підзивала мене, щоби я підійшла. Коли я підійшла, скоріше підплила, то зразу все зникло і я побачила відео картинку, як по телевізору.

Щоби не заплутати тебе: я хотіла побачити що буде в самий найближчий час зі мною. Далі - я бачу себе, начебто сиджу на дивані і у мене коси заплетені білого кольору - блондинка короче. Відео - живе, рухоме, кольорове, начебто мене на відеокамеру засняли і показують. Після цього все пропало, зовсім. Я знову сижу у ванній. Коли я вийшла і подивилась на часи, то було 17.45

Я дуже бистро забула про все це. Та коли я через півроку перекрасилась у блондинку і сиділа на дивані дивлячись ТВ - побачила себе навпроти у зеркальній дверці шафи. Я відсахнулася від жаху, бо все згадала!!! Я була одягнена так як себе бачила "там" і у мене були заплетені дві коси. Я була в шоці. Та через деякий час (по-моєму кілька місяців пройшло) я зробила "це" знову.

Вдруге я задала питання про те, звідки наша цивілізація. Все як вперше - зоряний тунель, чорна діра, туман і - далі знову з'являється тунель зоряний і я бачу як лечу в якусь галактику, начеб то перехід із нашої в іншу поряд - раз і там, раз і тут. Значить влітаю і бачу - два Сонця, дві планети поряд - геть як наша Земля, просто копія. Підлітаючи вже до планети (маю на увазі спускаючись до землі, до тих, хто там живе) я бачу хатки, такі як у нас у селах, звичайні, не 2-х етажні особняки, а сільські хатки. На кришах домів хрести, без перетинки. Це я бачила ну, десь як з літака. Яка природа не пам'ятаю, бо зір прикутий був до будинків. І будинки на всій планеті однакові. Як виглядають ті, хто там живе - не знаю.

Та згодом все зникло знову. Думаю, що збулося, бо таки я ж не полечу туди. Хіба що у ві сні. Можливо ті, що з Пегаса, то вони звідти прилітали до мене.

По поводу об морока - не знаю. У мене вже давно - синусоїдна аритмія серця, але у 90% людей цей діагноз. І це не хвороба, а скоріше із-за стресів розвивається. Не можна нервувати і все. Мене коли перевірили лікарі, то так і сказали, не можна нервувати. До цього випадку я дуже хотіла побачити той світ і коли лягала спати молила Бога мені показати його. Та й мабуть і напросилася. Після цього випадку я прочитала одну книгу (не помню автора, знайду скажу) про те як можна вийти "в осознанные сновидения" і побачити себе зі сторони і т.д.

Короче я зробила все як треба і тої ж ночі я побачила як вийшла зі свого тіла зі сторони голови - побачила себе сплячу і "поплила" по кімнаті. Побачила своїх батьків які спали в спальні і тут мені прийшла думка, а як же виглядає душа, що ж тоді зараз - я? Я опустила погляд і побачила - енергетичний згусток кольору мов сварка - голубо-біло-яскраво світле. По формі мов отой привид у мультику Каспер. Я так злякалася, що миттю "влетіла" в тіло. Я завтра поспробую знайти книгу. Але прошу тебе не дуже цікався такою літературою. Не добре це все, я потім жалкувала, що експеримент такий провела.

Завтра розповім тобі іще про один експеримент який учудила в 1996 році.

А забула сказати - "той світ" я побачила в 2007 році в березні, але дату не помню у другій декаді місяця сталося.

...

Далі Юля проводила ряд поза тілесних вдалих і не зовсім експериментів – можливо у цьому є якийсь зв'язок.

Фрази Юлії:

Почему-то многие люди не хотят распространяться на тему "Я видел, я контактировал, ко мне приходят постоянно и т.д. ... НЛО и внеземной разум".

Странно почему?

А потому, что очень большое количество людей думают (реально думают и верят), что они такие крутые, единственные на всей планете Земля и во всей Вселенной.

Далее, те, кто действительно имел или имеет непосредственно опыт общения и контактирования с инопланетянами, не очень торопятся ВСЕМ рассказать. Потому что стоит лишь обратить пристальное внимание на то - откуда люди черпают информацию о НЛО - это СМИ! Достаточно того, чтобы НЕ ВЕРИТЬ, ибо ясно, что все эти средства массовой информации - проверяются, корректируются и соответственно лишь малая доля, лишь мизерный процент правды и истины можна услышать и увидеть и прочитать. А остальной процент - ложь или фентези, которое создается для - "хлеба и зрелищ", то, чего люди хотят сами.

Поэтому истинные контактеры не очень высовываются и лишь наблюдают за всем, а открывают себя только тем, кто реально хочет им помочь.

07.06.09

...Ми все одно не маємо достовірної інформації про всесвіт. Книги, що ти читаєш, писали люди, а де вони черпали інформацію ми не знаємо.

Да, мої контакти співпадають з деякими іншими контактами, але якби була можливість в РЕАЛЬНОМУ житті побачити тих іншопланетян, а не тільки в "підсвідомих контактах". Маю на увазі, аби іншопланетяни жили поряд з нами як у фільмі "Люди в чорному", то тоді ми б з тобою могли б і доказувати щось комусь.

А книга - це ще майбутнє моє, і чи буду я її показувати людям чи ні, я ще подумаю. От так от....

... З приводу контролю над собою - я не знаю чому, але при цьому контакті дуже хотіла сексу з Івоном. Сама не знаю чому, але поводитись як кішка мартовська. Може він щось мені дав, не знаю, та аж голова паморочилась в мене - так сильно я його хотіла.

Скажу тобі між нами дівчатами, що секс був неповторний, такого оргазму в реальному житті я не відчувала....

... З приводу знищення нашої цивілізації - я за! Як написано в одному катрені Нострадамуса - 4 світова війна буде проходити за допомогою каміння і палок. То зрозуміло, що скоро світова еліта знищить всіх і самих себе і буде земля гола і неплодюча.

Тому я - за знищення землян. Але за знищення не всіх, а алкоголіків, наркоманів, душевнохворих, хворих на СНІД, злих, маніяків, убивць, тиранів.

Хотілось би щоби такі люди зникли в одну мить.

Я розумію, всі хочуть жити, але не всі привносять добро в життя!...

... Згідно царської особи - пам"ятаєш контакт коли я попала до їхнього музею? Так от той чоловік (високий, білявий), що казав мені зпуститись зі стелі, бо я не йшла по залу, а летіла - так от він і є один із представників царського роду. І Івон також належить до їхнього роду, але ким він приходитьсья не знаю.

І одягнутий він був у контакті як греки в стародавні часи вдягались...

15.06.09

... Питання третє - чи видно взрив космічного корабля в космосі з Землі?...

16.06.09

...Ні, ти не міг бачити взрив, бо то був взрив інопланетного космічного корабля. Да, був контакт, мені показали, з космосу, що до планети Земля приблизився космічний корабель (забула назву хто то були, причому вранці пам"ятала, а коли кинулась записати - забула.) і корабель Дотів знищив їх.

Мені сказали, що на проятзі 2-х днів я можу бачити дивні спалахи і світові "стріли" в небі в протилежному боці від Луни, тобто побічний результат від взриву.

Але в мене пасмурна погода вже декілька днів і я нічого звичайно побачити не можу...

06.07.09

Я поки що не хочу взагалі нікому нічого розповідати про те, що я - контактер. Беру уфологічну відпустку.

Я розчарувалася у людях.....

Відповідь виникла після того як я попросив зробити більш детальніші малюнки, заповнити анкету по випадку в Стригучому.

...Обов'язково записую, бо на морі вже був контакт, і також бачила НЛО в небі.

По контакту можу сказати єдине - якщо земляни зруйнують піраміди (не тільки в Єгипті, а й по всьому світі) - настане Апокаліпсис. Бо мені нарешті розповіли, яку функцію вони виконують на планеті Земля...

20.07.09

...Справи нормально, навіть пішли вгору, що радує і вселяє надію на краще.

І ще контакти почастишали - що дуже хвилює мене чомусь. У Дотів зараз військове положення на планеті, якеś вторгнення з космосу. Всіх перевіряють, без дозволу ніхто навіть з терміналу не може вийти.

В мене були попали якимось лазерним пістолетом, попала під обстріл, бо побачила Івона і перебігала вулицю до нього, а "військові" (назву так бо просте) подумали, що я не їхня і почали стрільбу. Коротше жах, що в них твориться зараз. Цей контакт був в суботу.

Вчора знов контакт - я була у них в лікарні, мені ставили крапельницю і кололи якісь ліки, щоб не було зараження. Так в мене вчора цілий день рука в лікті боліла, як от після справжньої крапельці. І якась я роздратована і хвилює мене все. Не можу заснути, сьогодні взагалі спала тільки 2 години, а потім як прокинулась то вже до ранку і не могла заснути. Сиджу оце як побита собака.....

Із 27.07.09 числа деякі фрази доходили до істерик Юлії, без наявної на то причини... а інколи виникав психічний тиск і нав'язування із її сторони

А заспокоїти і розібратись у чому причина не вдавалось...

23.08.09

...У мене до тебе питання - надай мені, будь-ласка, інформацію про цивілізацію схожих на ящірок, але з ногами як у людей, руки з пальцями як у ящірки, хвоста немає, голова зелена, лиса, риси обличчя зміїні, зуби гострі, мова трохи шипляча.

Тобі щось відомо про таких?

Буду дуже вдячна за інформацію.

Юлія була особливою в групі, мала доступ до контактів Е.Калачевой де згадувались подібні.

І ще тобі відомо, що цивілізація трансформерів, чи тобто машин - існує? Щось про таке відомо?

Саме тоді по кінотеатрах проходив фільм Трансформери2

Запитую, виходячи зі своїх контактів, не з прайдної цікавості. Дякую.

31.08.09

Все забуваю відписати тобі - небажання спілкуватися зі мною Ігорю, мене не ображає. Це твоя справа.

Ти ж не один "уфолог" в світі, знайду іншого.

Благо цілий світ навкруги.....

Alea jacta est. Amicus certus in re incerta cernitur. Concordia parvae res crescunt, discordia maximae dilabuntur...тому все так і склалось.

- Всіх благ

Із часом назбиралось стільки протиріч, що я не міг собі самому брехати... Все більше і більше у мене виникало сумнівів, інколи здавалось, що Юля користується інформацією яку я їй розповідаю, лізе у моє приватне життя, і

диктує свої умови... Її депресії і уфологічні відпустки виникали після її «обломів». Особливо коли я розкритикував її дії 01 июня 2009. А також коли взяв на сміх після малюнка марсіанина із антенами на голові.

І закінчу фразою яку десятки раз Юля нагадувала:

Контакти заборонено публікувати без дозволу Юлії. Незаконно копіювати її вигадані історії адже це переслідується законом України про авторське право і суміжні права від 11 липня 2001р №2627-III.

Ознайомлюю центр із цією інформацією на правах Статті 11.2. Авторське право на твір виникає внаслідок факту його створення. Для виникнення і здійснення авторського права не вимагається реєстрація твору чи будь-яке інше спеціальне його оформлення, а також виконання будь-яких інших формальностей. Оскільки я маю пряме відношення до редагування тексту. Стаття 11.4. Якщо твір опубліковано анонімно чи під псевдонімом (за винятком випадку, коли псевдонім однозначно ідентифікує автора), видавець твору (його ім'я чи назва мають бути зазначені на творі) вважається представником автора і має право захищати права останнього. Це положення діє до того часу, поки автор твору не розкриє своє ім'я і не заявить про своє авторство. Стаття 13. 1. Співавторами є особи, спільною творчою працею яких створено твір. Ця інформація законно може використовуватись в середині центру – там де і була створена. Після цього внутрішнього оприлюднення, всі авторські права передаю Фесенко Ю. яка має право вільно видати книгу, без претензій на це внутрішнє оприлюднення внутрішньої інформації.